

Doisprezece fii – cu care te asemeni?

1. Prefață

La studiul acestui capitol mi-au căzut în mâini unele comentarii prețioase. Cele mai multe din ele pun accentul pe interpretarea (explicarea) profetică. Este o mare binecuvântare să citești aceste cărți și să constăți cu uimire ce gânduri adânci a pus Dumnezeu deja în Vechiul Testament. Care om fără Duhul Sfânt ar recunoaște istoria lui Israel în aceste cuvinte vechi, cine ar putea recunoaște referirile detaliate și exacte la Domnul Isus?

În afară de aceasta am găsit prelegeri și notițe ale unui frate american, Andrew Foster, care pune accentul pe o interpretare practică. Entuziasmul meu a crescut mereu, atunci când cu ajutorul lui am descoperit că cuvintele lui Iacov ilustrează multe învățături nou-testamentale. El mi-a dat aprobarea să folosesc gândurile lui ca bază principală pentru această carte.

2. Introducere

Să ne imaginăm situația: bătrânul patriarh cheamă la sine pe cei doisprezece fii ai lui și șade pe patul lui. Doisprezece bărbați maturi ascultă ultimele cuvinte ale tatălui lor cu o tăcere meditativă. Vorbește Iacov acum despre viața lui, despre multele situații severe și adâncimi, pe care le-a trăit? Nu, el este un canal prin care Dumnezeu Însuși face cunoscut gândurile Sale. În capitolele care urmează vom încerca să pătrundem mai adânc în aceste gânduri.

Fiecare fiu în parte este apelat, și prin aceasta este un mesaj foarte personal. În afară de aceasta este un mesaj încurajator pentru zilele lipsite de bucurie. Cuvintele lui Iacov arată clar că comportarea fiilor lui are urmări asupra urmașilor lor. La fel este și astăzi. Ceea ce noi facem va avea consecințe asupra celor din jur. De altfel gândul acesta îl regăsim în 1 Corinteni 5-6: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?”

3. Ruben sau păcatul instabilității

(Citește Geneza 29.31,32; 35.22; 37.2-4; 37.22; 42.37)

Geneza 49.3,4: Ruben, tu, întâiul meu născut, puterea mea și cele dintâi roade ale tăriei mele, întâiul în demnitate și întâiul în putere. Năvalnic ca apele, tu nu vei mai avea întâietatea, pentru că te-ai suit în patul tatălui tău; apoi l-ai întinat: el s-a suit în patul meu!

Ruben era în momentul acela aproximativ la jumătatea vieții lui – un bărbat cu experiență. Numele lui înseamnă: „Iată, un fiu”, o exprimare a bucuriei lui Leea. Căci gospodăria lui Iacov și dragostea care îi lipsea a fost văzută de Dumnezeu. Și astăzi Dumnezeu vede toate lucrurile ascunse ale vieții.

Prin păcatul lui, pe care l-a înfăptuit cu Bilha, roaba Rahelei, Iacov a pierdut binecuvântarea întâiului-născut pentru urmașii lui.

Ruben avea o poziție privilegiată și toate posibilitățile. El avea dreptul la partea dublă de moștenire, dar chiar mai mult, de binecuvântarea lui Isaac. În Geneza 28.3,4 citim: „Și Dumnezeu cel Atotputernic să te binecuvânteze și să te facă să rodești și să te înmulțească, pentru ca să ajungi o adunare de popoare. Și să-ți dea binecuvântarea lui Avraam, ție și seminței tale cu tine, ca să stăpânești țara în care locuiești ca străin și pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam.” Conform cu Galateni 3.14 această binecuvântare se va extinde la toți oamenii de pe pământ.

Puterea mea: Ruben avea putere fizică și naturală. Ne putem gândi că lui Ruben îi era ușor să facă multe lucruri, care pentru alții erau grele de făcut.

Întâiul în demnitate: el era într-o poziție în care i se cuvenea toată onoarea.

Întâiul în putere: în cadrul familiei el avea binecuvântarea. Lui îi stăteau deschise toate posibilitățile.

Ce poziție privilegiată! Și ce face Ruben din ea? Iacov spune: „Năvalnic ca apele ești tu.” Apa este instabilă și aceasta amintește de oamenii cu inima împărțită și care nu merg pe căi drepte, care sunt mânați de vânt încoace și încolo (Iacov 1.6). Ei nu au un țel fix înaintea ochilor și de aceea nu merg pe drumul drept. Ei sunt ca apele învolburate, permanent în mișcare și sar încoace și încolo. În Judecători 9.4 găsim „oameni fără căpătâi și îndrăzneți (aventurieri)”, care s-au lăsat cumpărați.

Instabilitatea morală a lui Ruben l-a condus la păcatul nespus de grav al incestului. În viața lui se vede că el a vrut mereu să facă voia lui Dumnezeu. Dar deoarece el era slab și instabil, aceste osteneli niciodată nu au condus la un final bun. Exemple pentru aceasta găsim în Geneza 37.22, unde el a vrut să salveze pe ascuns pe Iosif.

Și cuvintele din Geneza 42.37 arată voința lui bună, dar nu lasă să se recunoască că el are înțelegere în gândurile lui Dumnezeu. Nu ar fi fost nici o mângâiere pentru Iacov să omoare pe fiii lui Ruben, dacă Beniamin ar fi murit în timpul călătoriei spre Egipt. Dimpotrivă, necazul lui ar fi devenit mai mare. Ruben era îndepărtat de Dumnezeu, el avea o inimă împărțită. Binecuvântarea Domnului nu putea fi peste o astfel de inimă!

Apostolul Iacov scrie în epistola lui despre inimile împărțite (și nestatornicie): „curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită” (Iacov 4.8). Exact aceasta găsim la Ruben. Această instabilitate lăuntrică este deseori însoțită de necurăție. La Ruben a fost exact așa. Patima lui nestăpânită l-a condus la păcat mare și el a plătit un preț mare.

Au trecut aproape treizeci de ani de la înfăptuirea păcatului și acum el stă împreună cu frații lui la patul de moarte al tatălui lui și aude aceste cuvinte. Ce s-o fi petrecut în inima lui

Ruben? Ce rușine! Păcatul lui trăiește mai departe și noi citim astăzi despre el. De ce? Ca atenționare! Să ne verificăm viața! Nu este prezentă inima împărțită sau chiar necurăția? Probabil nu am căzut așa de adânc ca Ruben. Dar dacă mergem în continuare pe acest drum al păcatului al aruncării înapoi și înapoi, aceasta va avea efecte uriașe asupra vieții noastre:

- Satan ne va ademeni la alte păcate (Iacov 1.14).
- Nu vom găsi odihnă și nu vom primi ceva de la Domnul (Iacov 1.6-8).
- Nu vom înțelege Cuvântul lui Dumnezeu (2 Petru 2.16).
- Nu este prezentă puterea pentru lupta spirituală în Împărăția lui Dumnezeu (Judecători 5.16).

Ce misiune grea pentru Iacov în ultimele momente ale vieții lui, să trebuiască să vorbească despre păcatul fiului său. Dar omul acesta, care în ultimii 17 ani ai vieții sale a putut să se ridice la o înălțime spirituală uriașă, nu poate trece sub tăcere păcatul, la fel cum Domnul nu poate trece ușor cu vederea păcatul nostru. Să ne verificăm viața și să punem totul în lumina lui Dumnezeu, ca să nu pierdem o binecuvântare măreață și să nu aducem dezonoare Numelui Domnului nostru. Numai o relație strânsă cu El ne va păzi!

David s-a rugat în rugăciunea lui din Psalmul 51: „Creează în mine o inimă curată, Dumnezeule, și reînnoiește înăuntrul meu un duh *statornic!*”

4. Simeon și Levi sau păcatul supărării și al încăpățânării

(Citește Geneza 29.33,34; 34.1-31; 37.2-4)

Geneza 49.5-7: Simeon și Levi sunt frați; săbiile lor sunt niște unelte de violență. Să nu intre sufletul meu la sfatul lor, să nu se unească duhul meu cu adunarea lor, căci în mânia lor au ucis oameni și în răutatea lor au tăiat venele taurilor. Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost violentă, și furia lor, căci a fost crudă. Îi voi împărți în Iacov și-i voi risipi în Israel.

Simeon și Levi sunt ca și Ruben fii ai lui Leea, cu nume minunat de frumoase. *Simeon* înseamnă „ascultare” (Geneza 29.33) și *Levi* înseamnă „alipire”. Leea simte că Domnul vrea s-o binecuvânteze. Și la nașterea celui de-al treilea fiu ea crede în sfârșit să fi găsit dragostea soțului ei.

Iacov îi numește frați, și aceasta ne lasă să gândim că o prietenie pe viață i-a unit. Iacov vorbește aici despre lucruri care în capitolul 34 sunt numite ca fiind negative. Simeon și Levi acționează acolo într-un mod foarte umilitor și păcătos. Dina, o soră a celor doi, a ieșit să vadă fiicele țării. Care a fost motivația ei, care era țelul ei? Și-a cerut ea permisiunea de la Iacov pentru aceasta? Lucrul trist se petrece. Ea cade în păcat cu Sihem, un hevit.

O fată dintr-o casă credincioasă iese să vadă lumea. Ea vrea să trăiască ca lumea și se petrece ce trebuia să se petreacă: foarte repede și foarte ușor cade în păcat.

Când Iacov a auzit aceasta, el tace și nu face nimic. El așteaptă pe fiii lui, care sunt la câmp. Pare ca și cum afacerile ar fi pentru el mai importante decât starea sufletului fiicei lui. Cum stau lucrurile în familia noastră în această privință? Știm noi ca părinți care este starea sufletului copiilor noștri? Ne îngrijim de ei, luându-ne timp pentru discuții, pentru schimburi de idei? Sau copiii sunt deja pe drumul spre ruină și noi nu facem nimic?

Chiar dacă chibzuielile și simțămintele lui Simeon și Levi sunt de înțelese, niciodată nu este scuzabil felul în care acționează. Să practici gânduri de răzbunare sub această formă este întotdeauna păcat. Acționarea rea niciodată nu este după gândurile lui Dumnezeu.

Geneza 34.7 arată că ei au fost lezați în onoarea lor și devin mânioși, exprimat mai bine, s-au mâniat foarte tare. Egoismul supărător conduce la păcat!

Unelte ale violenței, în mânia lor au ucis oameni, în răutatea lor au tăiat venele taurilor, mânie barbară. Cu aceste cuvinte descrie Iacov păcatul lor. De unde vine această atitudine? Apostolul Iacov spune în epistola lui în Iacov 4.1 că aceste lucruri vin din plăcerile noastre. Acolo este vorba de plăceri, poftă, atracții. Iacov spune mai departe: „ucideți și invidiați”. Așa era și la Simeon și Levi, care urmăreau avantajul propriu și își satisfăceau egoismul în chip îngrozitor.

Am putea spune că noi nu suntem în pericolul acesta. Dar dacă citim ce spune Domnul Însuși în Matei 5.21-23, atunci constatăm că înapoia unei crime stă un motiv. În versetul 22 este mânia. Și după aceea se merge mai departe și se rănește și ucide cu gura. Dacă folosim etaloanele lui Dumnezeu observăm că felurile de comportare din Vechiul Testament, care ne par așa de îndepărtate, conțin multe lucruri spre învățătura și atenționarea noastră. Este într-adevăr așa că aceste lucruri li s-au întâmplat aceluia ca modele și au fost scrise spre atenționarea noastră. Este vorba de atitudinea inimii noastre. Dacă dăm frâu liber voinței noastre, sfârșitul va fi grav pentru noi.

Felul în care au procedat cei doi este cu atât mai umilitor cu cât ei au folosit metoda circumciziei. Această circumcizie – un semn dat de Dumnezeu prin care se arăta că cel circumcis face parte din poporul lui Dumnezeu – este folosită aici în mod abuziv. Pe Simeon și Levi nu-l interesa inima vecinilor lor, ci ei căutau o cale să poată transpune în faptă cât mai ușor și mai repede gândurile lor de răzbunare.

Nu suntem și noi uneori în pericol să luăm lucruri din Scriptură, pentru ca prin ajutorul lor să impunem gândurile proprii? Un exemplu în acest sens găsim în Ioan 8. Cărturarii nu erau îngrijorați de sufletul femeii prinse în adulter, ci voiau să impună religiozitatea lor. Însă Domnul recunoaște imediat aceasta și Se îngrijește de această femeie. Nu că El acopere păcatul, dar El dorește să câștige inima ei, să ierte păcatul și să dea putere pentru o viață fără păcat.

Iacov vorbește aici despre duhul omenesc, care spune: eu fac ce vreau cu timpul meu, cu energia mea și cu banii mei. Ce spune Domnul în privința aceasta nu mă interesează sau mă interesează numai puțin. – Așa era și la Simeon și Levi. Când oamenii cetății erau în dureri, ei au venit cu îndrăzneală, vizibil pentru fiecare, ca să-și împlinească planurile. Păcatul egoismului poate părea frumos și spiritual, dar cândva iese la iveală. Atunci el va fi văzut de toți.

Proverbele 14.17 spune că omul care urzește intrigi se face urât, de Dumnezeu și de oameni. Și Proverbele 29.22 arată că un om care se înfurie face multe păcate. Mânia neînfrântă și egoismul conduce întotdeauna la rebeliune împotriva lui Dumnezeu.

Și Iacov atenționează cu privire la acest pericol: „Căci acolo unde este invidie și ceartă, este dezordine și orice lucru rău [faptă rea]” (Iacov 3.16). Acesta este rezultatul final al mâniei nejudicate și al egoismului – orice faptă rea. Această atitudine se va intensifica tot mai mult și va conduce la păcate grave. Să verificăm atitudinea noastră și s-o corectăm, dacă este necesar, ca să rămânem păziți de rău.

Iacov, ca profet, blestemă mânia fiilor lui. Acesta este un cuvânt dur și arată dezaprobarea lui Dumnezeu, legată cu nenorocirea care va veni peste ei. Nu este o chestiune ușoară să te joci cu păcatul acesta. Cine umblă după el se pune împotriva Dumnezeului mare și sfânt! Tot ce a făcut Simeon și Levi a avut în viitor gustul amar al acestei fapte.

Alianța lor păcătoasă se va destrăma. Aceasta se referă chiar și la legătura prieteniei frățești, care în sine este divină. Urmașii celor două seminții vor fi risipiți în Israel.

O altă urmare amară a păcatului este și aceea, că ei nu au părtașie cu tatăl lor. Sărmanul Iacov trebuie să spună: „Să nu intre sufletul meu la sfatul lor.” Păcatul este cu adevărat o chestiune care aduce numai durere oamenilor.

Iacov este aici într-o atitudine spirituală, pe care o găsim în Proverbele 22.24: „Nu te împrieteni cu omul mânios.” Iacov, cu toate că este vorba de copiii proprii, nu acopere păcatul și nu îl minimizează. Nu, el nu vrea să aibă ceva a face cu aceste lucruri. Ce model strălucitor pentru noi.

Dar să observăm ce nu face Iacov. El nu blestemă pe fiii lui, ci mânia lor, egoismul lor și acțiunile lor. Aceasta implică posibilitatea spre întoarcere. Și exact aceasta găsim la fiii lui Levi. Istoria lor după aceea în cele cinci cărți ale lui Moise arată clar aceasta. În Deuteronomul 33 Moise numește pe urmașii lui Levi „evlavioși”, care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și îl duc la alții; care păzesc Cuvântul și țin legământul, care învață pe alții drepturile lui Dumnezeu și aduc jertfe plăcute. Levi devine o seminție importantă în Israel, cu toate că pedeapsa rămâne. Seminția nu locuiește împreună, ci este risipită. Însă Dumnezeu folosește pe leviți pentru o mare binecuvântare. Și partea lor de moștenire în Canaan este mai mare decât a celorlalte seminții, căci Domnul însuși era moștenirea lor. Așa este Dumnezeu, care face așa de mult bine din rău.

Mai rămâne un cuvânt scurt despre Simeon. Nu găsim nici o întoarcere a lui. Conform cu Numeri 1 și 16 seminția lui Simeon ajunge cea mai mică seminție din Israel, din cea de-a treia ca mărime. Moise nu mai amintește seminția în Deuteronomul 33 și seminția se pierde în moștenirea fratelui său Iuda (Iosua 19.9).

Acestea sunt cele două drumuri. Unul se întoarce și devine spre binecuvântare. Celălalt merge mai departe și n-are moștenire. Pe care drum ești tu?

5. Iuda sau întoarcerea răsplătită

(Citește Geneza 29.35; 37.26; 38.1-30; 44.16-34)

Geneza 49.8-12: Iuda, tu vei primi laudele fraților tăi; Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor pleca până la pământ înaintea ta. Iuda este un leu tânăr. Tu te-ai întors de la măcel, fiul meu! El își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: cine-l va scula? Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele. El își leagă măgarul de viță și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui; își spală haina în vin și mantaua în sângele strugurilor. Are ochii roșii de vin și dinții albi de lapte.

Găsim o schimbare uimitoare în cuvintele pe care Iacov le folosește cu privire la Iuda. Dacă în cazul rostirii cuvintelor despre Simeon și Levi pe fața lui erau încă lacrimi, acum zâmbetul revine pe buzele lui.

Dar care a fost motivul pentru această schimbare? Era Iuda până atunci un om mai bun? Să parcurgem pe scurt traseul vieții lui și ne vom apropia de răspuns.

Iuda apare pentru prima dată în Geneza 37, când este vorba de Iosif. El împiedică uciderea fratelui lui mai tânăr, cu toate că toți îl urau, și propune vinderea lui în Egipt. A avut el deja sentimentul pentru păcatul pe care ei îl vor face față de tatăl lor și față de Iosif?

Scurt timp după această faptă îngrozitoare, capitolul 38 ne descrie cum Iuda cade în păcat. Aceasta începe cu părăsirea familiei lui. Probabil nu a putut suporta întristarea mare a lui Iacov. El a preferat să plece. Încă o dovadă că păcatul distruge relațiile și familia. Însă decăderea merge mai departe.

Iuda găsește în Hira un prieten lumesc – probabil așa am spune noi astăzi. După aceea se căsătorește cu o femeie canaaneancă, știind că unchiul său Esau a fost împotriva părinților lui printr-o astfel de legătură (Geneza 26.35). După aceea i se nasc trei fii, doi din ei fiind așa de răi că Domnul i-a omorât. Desigur nu putem spune cu certitudine câtă responsabilitate a avut Iuda în privința aceasta, dar trebuie să fi fost împrejurări fără teamă de Dumnezeu, în care au crescut acești bărbați. Pe deasupra, Iuda atribuie vina nurorii lui Tamar. El spune: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până va crește mare Șela, fiul meu. Pentru că zicea: «Ca nu cumva

să moară și *el* ca frații lui».” (Geneza 38.11). Cu alte cuvinte, este mai bine ca femeia aceasta să nu locuiască în casa mea și printr-o căsătorie să aducă blestemul și peste al treilea fiu al meu.

Când Tamar și-a dat seama de toată această nedreptate, se îmbracă ca o curvă și Iuda cade în cursă. El doarme cu ea și îi dă ca arună pentru plată pecetea, lanțul și toiagul lui. După trei luni se observă că Tamar era însărcinată și Iuda trebuia să rostească sentința. El, scoțând în mod deosebit în valoare dreptatea lui, nu ezită nici o secundă și poruncește ca ea să fie arsă. Pentru Tamar pare imposibilă salvarea. Abia în ultimul moment trimite lui Iuda un mesaj: „De bărbatul căruia îi aparțin aceste lucruri sunt însărcinată” (Geneza 38.25).

În locul acesta Biblia relatează foarte clar despre reacția lui Iuda. Putem numai presupune ce s-a petrecut în lăuntru lui. Decisivă este însă fraza rostită de el: „Ea este mai dreaptă decât mine” (Geneza 38.26). Eu cred că acesta a fost punctul de întoarcere în viața lui Iuda: (1) *cunoașterea* nedreptății sale și (2) *mărturisirea* păcatului său. Acest principiu al căinței îl regăsim și în Psalmul 51, în care David spune că el a cunoscut păcatul lui, i-a părut rău și l-a mărturisit. Drumul spre Domnul Isus conduce întotdeauna peste aceste trei puncte. Într-un timp în care deseori se vestește o Evanghelie superficială, este foarte important să se știe aceasta. Fără cunoașterea păcatului, fără căință și fără mărturisire nu se va găsi adevărata viață.

Iuda a învățat și a practicat aceasta în viața lui. Îl regăsim în Geneza 44.16. Frații au plecat în Egipt și l-au reîntâlnit pe Iosif, însă nu l-au recunoscut. Prin comportarea înțeleaptă a lui Iosif ei își amintesc acolo de comportarea lor rea față de fratele lor.

În cuvintele care urmează ale lui Iuda vedem conducerea încredințată lui Iuda, ceea ce confirmă ce a spus Iacov în binecuvântarea sa: încotro conduce el pe frații lui? În întrebările rostite de el: „Ce să zicem domnului meu? Ce să vorbim și cum să ne îndreptăm?” (Geneza 44.16).

Era vorba aici de vinderea lui Iosif? Nu, ci Iosif i-a pus la o probă de cu totul altă natură. Frații nu știau care era scopul tuturor acestor lucruri. Și totuși Iuda spune: Nu este nici un motiv de scuză, trebuie să recunoaștem ce am făcut. „Dumnezeu a descoperit nelegiuirea robilor tăi” (Geneza 44.16). Lui Iuda îi era clar că ei au păcătuit și față de fratele lor, dar în primul rând împotriva lui Dumnezeu.

Procesul de maturizare spirituală continuă în Iuda. Când Iosif a poruncit ca frații să se întoarcă înapoi în Canaan, dar fără Beniamin, Iuda își descoperă inima într-o vorbire impresionantă. El preia răspunderea, pășește ca garant pentru fratele lui mai tânăr și arată un sentiment uimitor pentru tatăl lui. El este gata să renunțe la libertatea lui pentru pacea tatălui său. „Cum să mă sui eu la tatăl meu și băiatul să nu fie cu mine? Să nu văd răul care va veni peste tatăl meu!” (Geneza 44.34). Să-mi fie permisă în locul acesta încă o întrebare scurtă: Unde te afli tu în procesul de maturizare spirituală a ta?

Revenim la cuvintele lui Iacov: „Iuda, pe tine te vor lăuda frații tăi” (Geneza 49.8). Aici iese la iveală însemnătatea numelui Iuda, căci Iuda înseamnă „a lăuda”. Când Leea a născut al patrulea și ultimul copil, Geneza 29, și în viața ei se schimbă ceva. La nașterea primilor trei frați ai lui o găsim mereu pe prim plan în cuvintele ei. La Ruben ea spune: „Pentru că Domnul a văzut întristarea *mea*”, la Simeon: „Pentru că Domnul a auzit că [*eu*] nu sunt iubită”, și la Levi: „Acum, de data aceasta soțul meu se va lipi de *mine*, pentru că [*eu*] i-am născut trei fii”. Dar la nașterea lui Iuda deodată Domnul stă pe prim plan: „De astă dată voi lăuda pe Domnul” (Geneza 29.32-35). Acum ea își găsește bucuria numai în El și se poate ridica deasupra relațiilor foarte grele din casa lui Iacov. Numele celui de-al patrulea fiu al ei amintește aceasta.

Cu toate că Iuda a făcut în viața lui unele lucruri absolut nedemne de laudă, el este totuși lăudat de frații lui. Căci el a fost cel care cu mărturisirea a dat impulsul pentru iertare.

Iacov predă conducerea lui Iuda, care de fapt s-ar fi convenit lui Ruben. Dar cu regret la Ruben nu găsim căință și întoarcere. Iuda își va pune mâna pe ceafa vrăjmașilor lui, și realmente seminția lui Iuda va fi cea mai numeroasă (Numeri 1.26). Când a fost vorba de luarea în posesiune a țării, rolul de conducere în luptă va fi încredințat lui Iuda. El va trebui să fie primul care să pornească (Judecători 1.2). Din seminția lui Iuda au venit bărbați puternici. De exemplu Bețaleel, despre care se relatează că el era umplut cu Duhul lui Dumnezeu (Exodul 31.2), un om puternic în înțelepciune și pricepere, capabil să conducă construirea cortului din pustiu. Caleb, care la vârsta de 85 de ani era la fel de tare ca un tânăr (Iosua 14.11), era un urmaș al lui Iuda. Să ne gândim la David, un împărat mare, care a făcut din Israel o împărăție mare. Și apoi, mai presus de toți, adevăratul fiu al lui David, Domnul Isus Însuși. Cel care a făcut așa de mult „demne de onoare”, care a împlinit voia Tatălui, care a mers în moarte și a înviat, care a preluat deja acum conducerea și domnia. Îl preamărim și laudăm noi cu adevărat?

Un gând scurt. Iacov nu spune că Iuda își va pune piciorul pe grumazul vrăjmașilor lui, ci mâna. Nu este inclus în aceasta probabil gândul că Iuda nu este biruitorul mândru, care se lasă fotografiat triumfător cu piciorul pus pe vrăjmașul învins? Nu este posibil că Iuda a învățat și aici și desigur a biruit pe vrăjmaș, însă mai mult conștient fiind că și el a fost biruit cândva și că nu este nicidecum mai bun decât vrăjmașii lui?

Suntem și noi biruitori? Pavel spune în Romani 8.37: „Suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” Mai mult decât biruitor înseamnă nu numai că ai biruit, ci că ești un biruitor strălucitor. Suntem noi așa în lupta spirituală?

Iacov compară pe fiul său cu un leu. Prin cunoașterea oferită de locul din Apocalipsa 5.5 știm că acesta nu este nimeni altul decât Domnul Isus. Din lumea animală ne este cunoscut că cu leul este legată între altele și tăria. Dacă Iacov amintește acest animal sub trei aspecte, referirea la Noul Testament este ușoară:

- Leu tânăr
- Leu culcat
- Leu bătrân (în traducerea engleză)

Aceste trei stadii în viața unui leu le descrie de exemplu Luca în evanghelia sa. În Luca 2.47 se spune: „Și toți care Îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui.” Recunoaștem Leul care Se pregătește pentru lupta Sa. În Luca 22.42 găsim Împăratul pregătit pentru lupta Sa cea mai grea. Domnul îngenunche în grădina Ghetsimani și este pregătit pentru lupta Sa cea mai grea. El va întâmpina păcatul și judecata lui Dumnezeu. Cine ar putea înțelege ce a fost în sufletul Mântuitorului, atunci când sudoarea Lui cădea la pământ ca picături mari de sânge? Ce simțăminte și ce strâmtorări ale sufletului Său? De ce a lăsat Dumnezeu să ni se scrie aceste lucruri? Nu este pentru ca noi să-L preamărim, nu numai în cuvinte, ci cu viața noastră? Pe Leul bătrân Îl găsim în Luca 24.6. El nu este aici, ci a înviat. Cuvinte scurte și simple, dar ele conțin biruința strălucitoare asupra păcatului, asupra morții și asupra diavolului!

Acum vin înaintea ochilor noștri toiagul de domnie și sceptrul. Cu acestea sunt legate autoritatea, domnia și împărăția. Din locuri ca cel din Psalmul 2.9 știm că un sceptru poate fi o nua de disciplinare. Un instrument al judecății. Iarăși o referire la Domnul, Căruia Tatăl I-a încredințat toată judecata (Ioan 5.22). Dar este și un instrument al harului, așa cum vedem aceasta la Ahașveros, care a întins sceptrul spre Estera ca semn al harului (Estera 4.11 și 8.4).

După aceea Iacov vorbește despre enigmaticul Șilo, care conform adnotării este Aducătorul de odihnă sau Împăciuitorul. În acest nume Șilo sunt ascunse cel puțin patru gânduri.

- Cel care aduce odihna este totodată un Trimis. Domnul a fost trimis de Dumnezeu (Galateni 4.4). Îl cunoști tu ca Cel trimis de Dumnezeu pentru tine?
- El este Prințul păcii (Isaia 9.6), Cel care aduce pacea. Ai tu pace?
- Păcătosul găsește la Domnul Isus odihna conștiinței (Matei 11.28) și credinciosul odihna inimii (Matei 11.29). Este odihnă (liniște) în inima ta?
- Domnul Isus cere și primește ascultare. Cum stau lucrurile cu ascultarea ta?

Binecuvântarea mare peste Iuda nu este încă la sfârșit. După aceste deosebit de clare referiri la adevăratul fiu Iuda, Iacov vorbește despre un timp deosebit de pace deplină. Că Își leagă măgarul de viță sună ciudat pentru urechea unui european, însă arată spre o bogăție care se revarsă. Va fi așa de mult vin, că nu va conta dacă un măgar distruge sau nu o viță.

Și Geneza 49.12 pare la prima vedere destul de neobișnuit pentru noi, dar pentru cei din Orient este o imagine impresionantă a unei sărbători mari, a unei sănătăți, vitalități și frumuseți perfecte. Ochii sunt mai strălucitori decât vinul. O bucurie de nedescris o așteaptă pe seminția lui Iuda și noi aplicăm această imagine și la noi. Căci noi suntem legați foarte strâns cu Leul, cu Șilo. În curând El ne va introduce în gloria Sa, care conține o bogăție cu mult mai mare decât aceea la care am meditat. Când Îl vom vedea?

Binecuvântarea peste Iuda se încheie cu laptele; conform cu 1 Petru 2.2 este o referire la Cuvântul lui Dumnezeu. El este hrana cea mai bună. Te hrănești tu cu el?

Cumva se creează impresia că după aceste cuvinte ale lui Iacov cu conținut greu trebuie făcută o pauză pentru respirat, ca să poți digera totul. Câtă bucurie trebuie să fi avut el să spună aceste cuvinte ale lui Dumnezeu! Și cât de mulțumitori suntem noi Domnului, că El a păstrat pentru noi astăzi toate aceste cuvinte ale lui Iacov!

6. Zabulon sau portul mult dorit

(Citește Geneza 30.20; 35.22; 37.2-4,22; 42.37)

Geneza 49.13: Zabulon va locui lângă țărmul mărilor și va fi în limanul corăbiilor și hotarul lui va fi spre Sidon.

După prorocia despre Iuda, Iacov vorbește despre Zabulon. Este interesant că domiciliul lui Zabulon este în centrul acestor afirmații. Aceasta îl leagă cu numele lui. În Geneza 30.20 Leea îl numește pe al șaselea fiu al ei *Zabulon* = „locuință” și leagă de aceasta speranța că starea casei lui Iacov se schimbă, căci cu toate că naște al șaselea copil ea este încă soția neibută. Pentru aceasta a purtat Laban de grijă cu șiretlicurile lui. Însă această speranță nu se împlinește și Rahela rămâne soția iubită a lui Iacov.

Prin aceste cuvinte Iacov a îndreptat cu siguranță gândurile lui Zabulon spre acest timp din trecut, când familia era împărțită. Copiii și-au dat seama de comportarea lui Iacov și au suferit din cauza aceasta. Ce pagube iau naștere într-o casă dezbinată vedem astăzi pretutindeni în jurul nostru!

Iacov îi amintește lui Zabulon că el va avea o moștenire proprie în țara Canaan. Și ce mângâiere mare trebuie să fi fost pentru Iacov muribund să aibă siguranța: copilul meu va locui între copiii lui Dumnezeu. – Și pentru noi ca părinți aceasta este o mare încurajare, dacă știm că copiii noștri sunt mântuiți, fac parte din poporul lui Dumnezeu și vor fi cândva împreună cu noi în cer.

Dumnezeu descrie prin Iacov domiciliul exact al seminției lui Zabulon mai târziu peste secole în țara Canaan. Ei vor locui la țărmul mărilor. Aceasta desemnează un ținut în partea de nord-est a Canaanului în jurul muntelui Carmel.

Care este destinația noastră, locuința noastră în țară, adică în cer? Ști tu că Domnul lucrează în viața ta și a mea, ca să ne ducă acolo? Unele afirmații ale Bibliei dau voalul la o parte de pe viitorul nostru și ne permit să aruncăm o privire în el. De exemplu în Ioan 14.2: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc.”

Oricum ar fi căminul tău pe pământul acesta, oricare ar fi împrejurările vieții tale – speranța de a locui în casa Tatălui ne va face să mergem mai departe, până vom fi acolo. Nu-ți pierde nădejdea, nici atunci când te afli în timpuri grele!

Cuvântul „țarm” poate fi tradus în legătură cu corăbiile și prin „port”. Acesta este locul unde corăbiile se retrag în timp de furtună și caută liniște, unde valurile nu se ridică, pe scurt, un loc sigur. Scriitorul Psalmului 107 preia imaginea: „El oprește furtuna, schimbând-o în liniște, și valurile se potolesc. Și ei se bucură că s-au liniștit și El îi conduce în portul pe care-l doreau” (Psalmul 107.29,30).

Acolo va locui Zabulon. Însă mai mult, chiar: Zabulon va constitui un loc sigur pentru alții, căci și corăbiile străine vor ancora în porturile lui. La fel și noi avem aici pe pământ misiunea să conducem alți oameni din furtună la odihnă. Cum? Prin aceea că îi îndreptăm spre singura Persoană care este capabilă să dea odihna. Aceasta este Domnul Isus. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28).

Granița lui Zabulon era în spre Sidon. Și aceasta este foarte remarcabil. Sidon este un stat fenician în partea de nord a Israelului. Această graniță de nord a apărut-o, între alții, Zabulon în lupta împotriva lui Sisera, un general al lui Iabin, un împărat canaanian. Iacov se referă cu mult timp înainte la acest eveniment, că Zabulon va avea puterea pentru lupta de apărare a graniței.

Și noi trebuie astăzi să apărăm unele granițe, și anume acolo unde vrăjmașii sau lumea vor să intre în viața noastră și în viața altor credincioși. Ai tu voința și puterea pentru lupta spirituală, și dacă da, de unde o primești?

Putem noi ca părinți să creăm în casele noastre un loc pentru alții, de exemplu pentru copii, care este sigur, un loc unde satan nu intră și unde se simte ceva din atmosfera cerească? Veghem noi, în mod deosebit ca părinți, asupra caselor noastre? Avem puterea pentru aceasta? Fă casa ta să fie câtuși de puțin un cer pe pământ, păstrează granițele față de lume și față de rău.

Dacă privim în continuare drumul lui Zabulon, vedem în binecuvântarea lui Iacov o bogăție materială mare, pe care seminția lui Zabulon o va poseda. Dar, și aceasta se merită menționat, ei nu au încetat să se gândească la Dumnezeu. Dimpotrivă, ei aduc cu recunoștință jertfele lor de dreptate și invită pe alți la ele.

Dacă se călătorește prin lume cu ochii deschiși, se constată că împrejurările de viață ale noastre în Europa sunt foarte, foarte bune. Ne reținem aceste lucruri de la aducerea de adorare și mulțumire Domnului, sau ne comportăm ca seminția Zabulon? Aducem noi Domnului jertfele noastre de bani, timp și energie?

Suntem noi un model pentru alții, în ceea ce privește adorarea? Este adorarea noastră plină de viață și rezultă ea dintr-o experiență profundă și o cunoaștere profundă a Domnului? Sau ea este superficială și sărăcăcioasă?

Cum stau lucrurile cu bogăția noastră spirituală? Am scos noi la lumină comorile ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum au făcut zăbuloniții? Ai coborât tu în adâncime? Nu spre avantajul propriu, ci pentru a face pe Domnul mare în viața ta!

Un tablou interesant rezultă dacă se văd intensificările în profețiile referitoare la Zabulon până în timpurile din urmă:

- Iacov – el va locui lângă țărni (Geneza 49.13).
- Moise – ei vor aduce jertfe (Deuteronomul 33.19).
- Isaia – o lumină mare va străluci (Isaia 9.1,2).
- Matei – Lumina mare nu este altceva decât ISUS HRISTOS (Matei 4.15).

Acolo unde este Domnul, este cerul. Un loc de binecuvântare, un loc de pace, cu adevărat un port sigur. Ști tu câtuși de puțin ce înseamnă să ai un Mântuitor și o casă, unde El este binevenit, unde domnește Cuvântul Său?

7. Isahar sau puternic, dar leneș

(Citește Geneza 30.18)

Geneza 49.14,15: Isahar este un măgar osos culcat jos între două staule. Și a văzut că odihna era bună și că țara este plăcută; și și-a plecat umărul ca să poarte povara și a ajuns un slujitor care dă tribut.

Lenevia este un braț al cărnii, împotriva căreia trebuie să luptăm toată viața. Drept urmare aplicarea acestor cuvinte este nu numai posibilă, ci absolut necesară.

Isahar este un bărbat puternic, dar leneș. Și ceea ce este rău este faptul că atitudinea lui personală are influență asupra vieții urmașilor lui. Iacov vorbește aici de fiul său Isahar dar și de copiii lui și despre partea pe care seminția Isahar o va avea în țara Canaan. Învățăm din nou că păcatul nostru personal poate avea urmări mari pentru alții.

Cât de repede o atitudine carnală poate deveni un obicei pentru un creștin. În Evrei 10.25 citim: „Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei.”

Și această lenevie obișnuită a fost pe tot parcursul vieții lui Isahar și a copiilor și nepoților lui. El nu era dispus să poarte povara pe care în mod normal o poartă un măgar. Suntem noi pregătiți să purtăm poveri și să ne înrolăm în slujirea creștină? Sau ne lăsăm pradă altor lucruri sau trândăviei?

Să ne amintim că aceste cuvinte ale lui Iacov au fost rostite în fața veșniciei. Nu le oferă aceasta o greutate deosebită, și nu ar trebui să ne verificăm mereu viața în lumina veșniciei?

Este de imaginat că aceste cuvinte au trecut pe lângă Isahar fără să aibă efect asupra lui? Tatăl muribund, pregătit să apară înaintea lui Dumnezeu, îi spune aceste cuvinte în prezența celor unsprezece frați ai lui. Nu lăsa aceste cuvinte să treacă pe lângă tine!

Acest Isahar este acum un om matur, puternic, având vârsta de cel puțin șaiszeci de ani. El este la punctul culminant al vieții sale. El a avut putere și ocazii, dar nu a făcut nimic. El nu s-a folosit de ocaziile oferite. Avea tot ce era necesar pentru slujire, așa cum un măgar este perfect potrivit pentru a purta poveri. Dar a lipsit voința. Nu era nici o scuză, el era echipat cu toate lucrurile necesare. Oricare ar fi fost lucrările, pe care Iacov i le-a dat, el nu le-a făcut.

La fel și Domnul ne dă lucrări. Și nimeni dintre noi nu poate spune că nu are aptitudinea și puterea să le împlinească. Isaia spune: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui lipsit de puteri” (Isaia 40.29).

Indiferent ce misiune ai, și sunt misiuni foarte diferite în Împărăția lui Dumnezeu cu diferite cerințe de putere, înțelepciune și devotament. Dar nimeni nu poate spune: Domnul nu mi-a dat puterea necesară. Domnul promite să dea această putere. Niciodată nu este o chestiune de a nu putea, ci întotdeauna este o chestiune de a nu vrea.

Și dacă ne simțim prea slabi? Și pentru acest caz găsim modele în Biblie. Pavel a suferit foarte mult din cauza țepușei din trupul lui, probabil o boală de ochi. Ea l-a reținut și i-a dat sentimentul că nu poate îndeplini slujba lui. De trei ori se roagă Domnului pentru aceasta. Însă Domnul nu i-a vindecat boala, ci spune în 2 Corinteni 12.9: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” Pavel nu era un supra-viteaz, care biruia totul. Nu, el era un om la fel ca noi. Dar el a înțeles că harul lui Dumnezeu i-a dat puterea de care el avea nevoie, și anume la timpul potrivit și în măsura necesară.

Următorul punct referitor la împlinirea misiunilor îl găsim în Filipeni 2.12. Pavel leagă acolo lucrarea cu ascultarea. Un cuvânt nemodern, dar necesar pentru o lucrare plăcută lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a chemat pe toți în lucrare! Suntem noi gata să-L întrebăm care este lucrarea și apoi s-o facem? Și nu este de asemenea adevărat că la cei mai mulți dintre noi Domnul nu cere lucruri prea mari, de exemplu să mergi ca misionar în ținuturile depărtate ale pământului? Nu este așa că sunt lucrările zilnice mici, pe care noi nu le facem, deoarece tocmai nu suntem bine dispuși? Sunt lucrări mici în familie, pentru bătrâni, pentru bolnavi sau nevoiași. Dacă începem să vedem suferința lumii, atunci se va deschide un câmp de lucru.

Isahar era pregătit să ia povara pe umerii lui, dar el s-a culcat. El a văzut lucrarea, dar n-a făcut nimic. Ce dezamăgire trebuie să fi fost aceasta pentru Iacov, când a văzut pe fiul său cum procedează. Cât de mulți părinți au privit dezamăgiți la copiii lor? Ei au văzut aptitudinile lor, dar și că lipsea voința să înceapă ceva așa cum se cuvine.

Ce va gândi Domnul, când vede că noi ca creștini observăm că aici sau acolo ar fi o lucrare de făcut? Este ca și cum am lua povara pe umerii noștri, dar spunem: Nu, lucrarea este prea mare pentru mine sau prea grea, și nu o fac.

Nu a avut Iacov dreptul să ceară ceva de la fiul lui? Desigur, la fel și Domnul nostru are dreptul să aștepte de la noi angajare în lucrarea Sa. În Romani 12.1 suntem solicitați să aducem viața noastră ca jertfă lui Dumnezeu. Dar deseori noi nu dorim cuvântul *jertfă*, sună prea sever. Și totuși aceasta este voia Domnului. Este de fapt la fel de la sine înțeleș precum un măgar poartă poveri sau un tată dă lucrări fiului său.

Nu a purtat Domnul povara noastră la crucea de pe Golgota? Să nu purtăm și noi aici o mică povară pentru El?

Este aproape imposibil să faci un măgar încărcat cu povară să se ridice. La fel este și cu un creștin. Dacă ne-am culcat odată și pe lângă aceasta ne-am obișnuit așa, va fi tot mai greu să ne ridicăm. Gândește-te la pericolul acesta!

Pe lângă aceasta un creștin care se odihnește oferă o imagine rea și infectează și pe alții. Nici alții nu fac nimic, de ce să mă trudes eu? Nu, mai bine ne culcăm. Însă aceasta este o dorință carnală după o viață comodă și simplă, în cele din urmă este păcat. Și cu toate acestea suntem ușor înclinați să găsim o presupusă scuză spirituală. Dar nu te lăsa înșelat. Să nu slujești este întotdeauna păcat. De ce? Dar mai întâi o întrebare: Ce este un fel de gândire spiritual? Răspunsul simplu sună așa: să gândești așa cum a făcut Domnul. Ce spune El despre slujire?

- Eu trebuie să lucrez, pentru că Dumnezeu Mi-a poruncit așa (Ioan 9.4).
- Timpul pentru slujire este limitat (Ioan 9.4).
- Lucrarea trebuie terminată (făcută până la capăt) (Ioan 17.4).

Această cunoaștere și această viziune ne va impulsiona pentru slujire!

Ce viziune avea Isahar? El a văzut că odihna era bună și țara plăcută. Aceasta l-a făcut să se culce.

Care este viziunea ta pentru viața din săptămânile, lunile sau anii care urmează? Te determină ea să te culci și să lași slujirea în Împărăția lui Dumnezeu să zacă? Atunci ea este falsă și duce la păcat!

Înseamnă că noi nu avem voie să ne odihnim, ci să alergăm de la o lucrare la alta? Nu, Deja Domnul i-a chemat pe ucenici și le-a zis: „odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31). Însă un mic exemplu va ilustra mai bine chestiunea:

Un angajat folosește timpul lui de lucru pentru somn. Patronul îi cere socoteala. Atunci omul acesta răspunde: „Dar eu trebuie să dorm.” Patronul îi va răspunde: „Desigur, dar nu în timpul de lucru”, și apoi îl va destitui.

Dacă odihnirea înseamnă să nu faci lucrarea, atunci aceasta nu este odihnă, ci lenevie! Odihna este pentru refacerea forțelor, pentru înviore pentru lucrări noi. Să mergi devreme în pat în timpul săptămânii poate fi un lucru bun, însă cu siguranță este fals dacă în seara aceasta este o adunare de rugăciune.

Seminția lui Isahar a primit un teritoriu în țara în care curgea lapte și miere. Isahar a văzut aceasta și a uitat pe Dumnezeu. Deja Moise atenționează în Deuteronomul 6.12 cu privire la pericolul de a uita pe Domnul, atunci când îți merge bine. Dar Dumnezeu dă binecuvântare pentru a sprijini lucrarea Sa.

A dat El timp sau sănătate sau putere sau bani sau sau ...? Folosește-le în slujba pentru Domnul. El spune să luăm jugul (unealta de lucru) Lui. Este îngrijorător dacă un creștin nu lucrează pentru Domnul. Se poate vedea dacă el are viața nouă?

Numele Isahar înseamnă: „El dă plată”. Numele acesta nu a făcut onoare celui care l-a avut. El a trebuit să audă mustrarea tatălui său. Ce vom auzi noi, când vom sta odată înaintea Domnului? Vor fi cuvintele acestea: „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25.21)?

Se merită să fi un slujitor al Mântuitorului; se merită credințioșia, indiferent în ce constă ea; Mântuitorul bun răsplătește orice faptă; se merită să slujim Domnului.

8. Dan sau șarpele

(Citește Geneza 30.6; 37.2)

Geneza 49.16-18: Dan va judeca pe poporul său ca o altă seminție a lui Israel. Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului ca să cadă călărețul pe spate. În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!

Ne amintim că Iacov stă la pragul veșniciei și spune cuvinte foarte, foarte importante despre fiii săi. Cuvinte care prezintă ceva despre caracterul acestor bărbați și despre viitorul copiilor lor.

Se pare că el rezumă viața fiilor lui și totodată prezintă o perspectivă în viitor. Și ce spune el aici despre Dan sună foarte dur. Dar bărbatul acesta, stând aproape în fața lui Dumnezeu, nu se poate ocupa cu lucruri secundare. Și nici cu cuvinte frumos împachetate. Prin cuvinte scurte prezintă esențialul.

Din acestea putem deduce unele lucruri. Sunt momente în viață unde și noi, probabil în discuții cu necredințioșii, trebuie să fim concreți. Dacă suntem conștienți de importanța veșniciei, nu vom ezita. Dar pentru aceasta avem nevoie de o relație strânsă cu Domnul nostru, ca să recunoaștem un astfel de moment.

Uimitor că acest bărbat muribund poate rosti în ultimele momente ale vieții sale cuvinte așa de importante. El a dat mai departe un Cuvânt al lui Dumnezeu. Aceasta era diferența decisivă.

Cuvintele lui despre Dan conțin o mare încurajare. Sunt nu numai cuvinte de acuzare, ci și cuvinte de corectare și zidire. A putut Dan să le înțeleagă așa? Înțelegem noi vorbirea Domnului sau a unui frate, care în afară pare să fie aspră? Vedem noi aspectul corectiv și încurajator al acestor cuvinte?

Dan era rezultatul legăturii lui Iacov cu Bilha, roaba Rahelei. Când s-a născut, Rahela l-a numit *Dan* = (judecător). Ea gândea că Dumnezeu i-a făcut dreptate față de sora ei Leea, care în momentul acela avea deja patru fii (Geneza 30.6). De fiecare dată când Rahela îl vedea pe Dan își amintea că Dumnezeu era prezent și a intervenit în viața ei.

Dan este un șarpe! Expresia aceasta poate fi înțeleasă în două sensuri contrare. Dar ambele sensuri ne pot da învățătură.

S-a referit Iacov la ceva bun, atunci când l-a numit pe Dan șarpe? În Matei 10.16 Domnul Însuși spune: „Fiți înțelepți ca șerpii.” O însușire a șarpelui care ar trebui să caracterizeze și pe cei tineri. Dar în context Domnul arată că imaginea șarpelui este limitată numai la această însușire. El se referă numai la înțelepciune și simplitate, căci El leagă această afirmație imediat cu imaginea porumbelului: „Fiți simpli ca porumbelii.” Nu înțelepciunea naturală a omului stă pe prim plan, ci dacă ea este însoțită cu un fel de gândire corect.

La luarea în posesiune a țării, înaintea lui Israel stăteau adversari diferiți, care trebuiau învinși cu „tactici” diferite. Dar niciodată fără ca Domnul să nu fie întrebat și să se întrebe care este voia Lui.

În Exodul 35.34 găsim un astfel de om: Oholiab, echipat cu înțelepciune divină, ca să construiască această construcție deosebită, cortul din pustiu. Lucruri pe care el nu le-ar fi putut face prin propria înțelepciune. Probabil gândul acesta este în cuvintele lui Iacov.

Dar șarpele are și un înțeles negativ, de fapt, dacă se studiază Biblia, de cele mai multe ori negativ decât pozitiv. Să ne gândim numai la șarpele vechi, imaginea lui satan. Însușirile unui șarpe accentuează această impresie. El se târăște pe pământ, are contact cu pământul și nu se poate ridica de pe pământ. Aceasta este și tactica diavolului, care încearcă să ne lege pe noi oamenii așa de tare de pământ, că noi nu mai avem timp, nici putere și nici interese pentru lucrurile cerești.

Vipera cu corn este cel mai veninos șarpe. Otrava ei distruge țesuturile și conduce la paralizie și moarte. Și aceasta încearcă satan să obțină. Să paralizeze pe om în gândurile și faptele lui (aceasta înseamnă, nici o orientare spre Dumnezeu) și pe cât posibil să-l ducă în moartea veșnică.

Domnul amintește imaginea șarpelui între altele în Matei 23.33: „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de judecata gheenei?” Imaginea aceasta este legată cu păcatul și omul păcătos. Și acum se vorbește despre Dan ca despre un șarpe.

Biblia relatează în Geneza 37 despre vorbirea rea a fiilor lui Iacov despre tatăl lor. La început Iacov nu a știut nimic despre acest păcat ascuns. Abia după ce Iosif i-a spus despre aceasta, el a știut care era atitudinea fiilor lui față de el. În versetul 2 sunt numiți categoric fiii Bilhei, aceasta înseamnă că Dan a contribuit la acest păcat. Astfel pare să se confirme în viața lui Dan ceea ce Iacov spune aici.

Dar nu numai în viața personală a lui, ci într-o istorisire din cartea Judecători se face din nou referire la o astfel de atitudine, și aceasta la seminția lui Dan. În judecători 18 este vorba de luarea și confiscarea de idoli. În fond o misiune corectă în sine, dar ce fac copiii lui Dan? Ei au luat acești idoli și au făcut din ei proprii lor idoli. Acesta era începutul unui serviciu divin fals în Israel și cauza pentru căderea poporului.

Și cucerirea cetății Lais poartă caracterul vicleniei, ca un șarpe care mușcă din călcâiul calului. Toate acestea se pot citi în capitolul 18 amintit din cartea Judecători.

Prin gândurile acestea ia naștere pentru noi o imagine complexă a șarpelui. Sunt prezente unele lucruri bune și demne de amintit, dar și foarte mult rău. Nu regăsim noi în aceasta imaginea noastră? Probabil unele lucruri din viața noastră s-au desfășurat foarte bine cu ajutorul Domnului, dar multe au fost egoism și în cele din urmă ne-au condus la păcat.

În unul din cei mai cunoscuți fii ai lui Dan regăsim aceasta, și anume la Samson, un judecător în Israel, care a avut multe biruințe și a eliberat poporul. Dumnezeu a putut obține victorii mari prin el, dar este același Samson, care din cauza poftelor lui sexuale a trădat secretul puterii lui și la sfârșit a murit cu filistenii. Un nazireu, un om închinat Domnului și totuși caracterizat prin egoism și păcat (Judecători capitolele 13-16).

Gândurile noastre merg instinctiv la scrisorile deschise din Apocalipsa 2 și 3. Domnul recunoaște unele lucruri din aceste biserici, dar El mai spune și: „Am împotriva ta!” (Apocalipsa 2.4). Să rămânem un moment la aceasta! Ce îți spune Domnul ție și ce îmi spune mie? Care domenii din viața noastră sunt închinare lui, și care domenii ne aparțin nouă? Hobby, auto, timpul liber, bani, planificarea concediului, haine, podoabă, cosmetic, prieteni, orice ar fi. Este ceva care trebuie schimbat? Trebuie să ne căim și să ne întoarcem? Atunci vrem s-o facem cu ajutorul Domnului! Ceea ce este important pentru El este faptul de a fi dispus pentru verificare și căință. El este demn pentru aceasta!

Înapoi la Iacov. Știa el ceva despre aceste gânduri? În orice caz versetul 18 pare să fie urmarea directă a cuvintelor referitoare la Dan: „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!” (Geneza 49.18). Aceasta arată ce umplea sufletul său, căci Iacov știa că el este aproape să treacă în veșnicie. Trăsăturile de caracter ale fiului său Dan, asemănătoare celor ale șarpelui, i-au dat dorința după apropierea de Domnul și voia să se despartă de pământ. Ce tragedie.

Tatăl privește în ochii fiului său și acesta îi amintește pentru ce el își dorește veșnicia. Este păcatul în lume.

De câte ori tați temători de Dumnezeu nu și-au dorit să treacă în veșnicie, atunci când au privit faptele fiilor lor? Ce dezamăgire înnoită pentru bătrânul Iacov.

Dar în aceste cuvinte ale lui Iacov nu este cuprinsă și speranța că Domnul vrea să salveze pe fiul său Dan și pe urmașii lui? S-o fi gândit el: Doamne, Tu vezi caracterul lui, și eu aștept ca Tu să-l salvezi? – Așteaptă probabil părinții tăi după mântuirea și căința ta? Gândește-te, ce dezamăgire este pentru părinți, dacă văd că copiii lor nu merg pe drumul vieții lor conform gândurilor lui Dumnezeu.

Și noi ca părinți? Așteptăm noi cu adevărat salvarea din partea Domnului? Îi încredințăm noi Lui pe copiii noștri, chiar dacă ei nu sunt încă mântuiți sau merg pe căi care nu sunt conform Bibliei? Să nu ne pierdem speranța și să nu renunțăm la încredere. El va mântui la timpul Lui!

Să revenim pe scurt la primele cuvinte despre Dan: „Dan va judeca pe poporul său ca o altă seminție a lui Israel” (Geneza 49.16). Ce mângâiere trebuie să fi fost aceasta pentru Iacov. Domnul va ajunge la țel și cu omul acesta și copiii lui.

Dan, fiul unei slujnice, de fapt exclus sau cel puțin dezavantajat în familie, primește un loc important în poporul acesta. Dan este o seminție de valoare în cadrul poporului lui Dumnezeu. Dan are responsabilitatea și privilegiul să supravegheze transpunerea în practică a îndrumărilor lui Dumnezeu; aceasta înseamnă *a judeca*. El va deveni o forță pentru dreptate. Aceasta poate face harul lui Dumnezeu. Urmașii unui șarpe vor deveni judecători. Nu este la fel și cu noi? Și noi eram copii ai diavolului. Dumnezeu ne-a scos de acolo și astăzi ne dă misiunea să luptăm pentru dreptate și pentru împlinirea voii Sale. Suntem noi conștienți ce fel de misiune măreață este aceasta, în mod deosebit în secolul 21? Într-un timp în care valorile biblice sunt date peste cap, noi putem interveni pentru Domnul și ține sus gândurile Lui.

Iacov părăsește pământul știind că Domnul va salva pe fiul său Dan și de asemenea va păzi și seminția lui.

Încă un punct interesant despre seminția lui Dan. Numeri 2.31 arată că la pornirea în călătorie Dan conduce ultimul sfert din seminții. Și în Apocalipsa 7.5-8 lipsește numele lui Dan. Aici este vorba de o salvare limitată în timpul necazului cel mare. Înseamnă lipsa numelui lui Dan că întreaga seminție s-a pierdut pentru totdeauna? Eu cred că nu, căci Domnul Însuși spune în Matei 24.30, că „toate semințiile țării se vor jeli.” La arătarea Lui nu va lipsi nici o seminție. Și dacă Ezechiel 48 ne oferă o imagine a viitorului din Împărăția de o mie de ani, îl găsim pe Dan în fruntea listei. Pavel confirmă gândul acesta în Romani 11.26, unde spune: „Întreg Israelul va fi mântuit”. Ce lucrare măreață a harului. Dan ajunge târziu la aceasta, dar este prezent!

9. Gad sau biruință din înfrângere

Geneza 49.19: Gad, o ceată se va rezezi asupra lui, dar el se va rezezi asupra călcâiului lor.

Această afirmație a lui Iacov despre fiul său Gad ne zugrăvește un tablou de război, cu lupte încoace și încolo. În cele din urmă însă Gad va avea biruința. Iacov a avut parte în viața lui atât de lupta reală (Geneza 48.22) cu vrăjmașul cât și de lupta cu răul care locuia în el.

Și prin aceasta această exprimare primește o importanță mare, căci și noi avem de dus lupta împotriva puterilor spirituale ale răutății. Astăzi avem nevoie nu de sabia fizică, ci de sabia spirituală. Ce putem învăța noi din această afirmație veche? Două lucruri:

Iacov se referă la realitatea împotrivirii și înfrângerii! Lupta este reală, este cu adevărat prezentă. Gad este parte din acest popor al lui Dumnezeu din timpul acela de pe pământ. Și dacă tu aparții poporului lui Dumnezeu de pe pământ din timpul acesta, atunci vei avea parte de aceleași experiențe, și anume că tu stai într-o luptă spirituală și cu regret vei suferi și înfrângeri. Cine stătea atunci împotriva lui Gad? Erau oștiri, prin aceasta trebuie să ne gândim la trupe militare de luptă ordonate, disciplinate. Nu erau numai luptători răzleți, ci era o trupă vrăjmașă bine coordonată. În 1 Samuel 30.8 David Îl întreabă pe Domnul: „Să urmăresc această ceată?” Cuvântul *ceată* conține un număr de oameni separați dintre alții, care trec brutal la lucru. Oamenii aceștia fac răni adânci. Un vrăjmaș de temut. Gad trebuia să se aștepte că acest vrăjmaș va veni împotriva lui. La fel este și astăzi cu lupta noastră. Un vrăjmaș ordonat, bine condus, care face răni adânci, de temut stă înaintea noastră. Pavel subliniază gândul acesta în Efeseni 6.12, unde el descrie vrăjmașul cu cuvintele „stăpâniri și autorități”.

Unii creștini nu înțeleg lupta aceasta. Lupta noastră astăzi nu este împotriva oamenilor, sau a cărnii și sângelui, ci noi vedem înapoia acestora pe stăpânitorii lumii întunericului acesta. Este un atac organizat al lui satan asupra creștinilor. Pentru aceasta el folosește lumea din jurul nostru. Recunoaștem noi aceasta? Este cu adevărat important să se știe cine stă împotriva noastră și ne reține de la o viață trăită cu Domnul. Și nu este așa, că vrăjmașul nostru cel mai mare suntem noi înșine? Dorințele cărnii noastre devin așa de puternice și cât de des cedăm lor. Lumea, în care trăim, este cu adevărat un loc rău, și ea devine tot mai rea. Ne vine greu să trăim în ea și să creștem spiritual.

În afară de aceasta Iacov îi arată clar lui Gad că el va trebui să sufere înfrângeri. Cetele vor năvăli asupra lui sau îl vor strâmtora. Și cine a făcut experiențe în viața lui ca creștin, va confirma că el mereu a căzut. Au fost prea mari ispitele cărnii noastre, sau atacurile directe ale lui satan, sau chiar ofertele lumii deseori frumos împachetate. Noi trebuie să mărturisim aceasta. Gad și de asemenea și noi trebuie să recunoaștem că vrăjmașul acesta este prea tare pentru noi. Dacă lupta ar fi „numai” împotriva cărnii și sângelui, probabil am putea birui. Însă puterile spirituale ale răutății sunt prea mari. Să te joci cu ele sau să lupți lupta cu puterea proprie aceasta va conduce numai la înfrângere.

Pavel îi scrie lui Timotei în 2 Timotei 2.22 tocmai din acest motiv: „Fugi de poftele tinereții”. Întoarce-te și fugi de ele, nu lupta. David descrie aceleași experiențe în Psalmul 38.4: „Pentru că nelegiuirile mele au trecut peste capul meu ca o povară apăsătoare, sunt *prea grele* pentru mine.”

Și în acest context să ne referim și la Evrei 12.1. Păcatul ne înconjoară, ne prinde în mreje foarte ușor. Alergătorul pe pista de alergare spirituală poartă deodată o povară, care îl împiedică să alerge, da, îl conduce la înfrângere. Ți se întâmplă și ție ca galatenilor, care nu făceau ceea ce voiau (Galateni 5.17)? Îți este clar, că ai fost învins? Cum a fost ultima săptămână? Ai trăit, dar pentru cine? Cum a fost alergarea pe pistă? Ai înaintat în viața ta spirituală?

Dar dacă așa stau lucrurile: Ce este de făcut? Nu este nici o speranță? Trebuie să fie aceste înfrângeri? Nu este aceasta o întrebare importantă și captivantă? Un frate a spus odată: „Da, aceste înfrângeri trebuie să aibă loc, căci noi n-am știut cât de răi suntem. Dumnezeu a trebuit să ne arate aceasta pe această cale.” Desigur nu este o chestiune rea, dacă cineva ajunge la punctul acesta. Dar cum merge mai departe? Găsim aceasta în punctul al doilea, pe care Iacov îl amintește.

„Dar el se va repezi asupra călcâiului lor.” Această făgăduință era valabilă pentru Gad și ea l-a făcut conștient că după multe înfrângeri în final biruința va fi a lui de la Dumnezeu. Nu va fi fost aceasta o încurajare pentru gadiți, atunci când iarăși au suferit o înfrângere dureroasă la cucerirea țării? Aducerea aminte de biruință, chiar dacă durează mult până se obține, este o încurajare și te încrezi în continuare în făgăduință și lupti mai departe.

Suferi tu ca urmare a înfrângerilor tale? Atunci gândește-te: Domnul a biruit lumea și de aceea și noi o vom birui! Aceasta este o realitate de nezgduit. Luptă mai departe ca Timotei, căruia Pavel îi spune: „Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6.12).

Ce cuvânt măreț scrie Ioan în prima lui epistolă: „Tot ce este născut din Dumnezeu biruie lumea” (1 Ioan 5.4).

Din contextul cuvintelor lui Iacov rezultă clar că biruința lui Gad vine după înfrângere. Nu este o biruință absolută, ci este o refacere dintr-o înfrângere. Și exact acestea sunt experiențele noastre ca credincioși. Înfrângerea este transformată în triumf.

Nu ceda! Nu-ți linge rănile și nu spune: „Tot mereu înfrângeri, nu are nici un sens, această viață de creștin este prea grea pentru mine.” Mărturisește Domnului păcatele tale, privește la El și mergi mai departe în această putere, mânat de speranța veșniciei, când toți credincioșii vor fi biruit cu adevărat lumea.

Ce stă scris în Proverbele 24.16? „Pentru că cel drept cade de șapte ori și iarăși se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire.” Unul drept, este el unul fără păcat? Nu, el cade, nu numai

o singură dată, ci de șapte ori (aceasta înseamnă mereu) și din nou se ridică. El nu poate rămâne culcat în mocirla păcatului. El trebuie să se ridice din nou. Biruitorul nu este cel perfect, ci acela care după o înfrângere mărturisește păcatul, se ridică din nou și cu ajutorul lui Dumnezeu merge mai departe.

Și ce frumos este, când acest căzut se ridică din nou și după aceea găsește o mână care îl ajută. Căci și aceasta este misiunea noastră reciprocă. „Binecuvântat să fie cel care lărgeste pe Gad” (Deuteronomul 33.20), sau: „Purtați-vă poverile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos” (Galateni 6.2).

10. Așer sau viață ca un împărat

Geneza 49.20: De la Așer va fi hrana grasă și el va da mâncăruri gustoase, împărătești.

Așer înseamnă „fericire” sau „binecuvântare”. Când Zilpa, roaba Leei, a născut al doilea copil, Leea și-a exprimat sentimentele cu privire la nașterea acestui copil, prin aceea că i-a pus numele Așer. Rădăcina cuvântului conține adjectivul „sincer” sau „direct”. De aceea în Așer se poate vedea imaginea omului binecuvântat de Dumnezeu, sincer, drept. Gândul acesta este susținut prin cuvintele rostite de Iacov despre fiul lui.

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă pe calea păcătoșilor și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori; ci plăcerea lui este în legea Domnului și cugetă la legea Lui zi și noapte” (Psalmul 1.1,2).

Primul cuvânt al acestui verset „ferice” este cuvântul pe care îl găsim în numele Așer. Este un om fericit, care își îndreaptă inima spre Domnul. Acesta este omul cu adevărat binecuvântat. Un om împăcat cu Dumnezeu, care acum stă sincer înaintea Domnului.

Împrejurările nașterii lui trebuie să le respingem din anumite motive. În căsnicia lui Iacov erau multe greutăți și prin aceasta ea a devenit răsadnița unor păcate și a unor abateri de la standardele divine. Și cu toate acestea el este denumit un om binecuvântat.

Dacă ne gândim la aceasta, găsim în el imaginea noastră. Nașterea noastră a fost și ea legată cu păcatul, căci prin neascultarea lui Adam păcatul a venit la noi toți. Și astăzi fiecare creștin adevărat poate sta înaintea lui Dumnezeu și poate fi numit fericit. Faci și tu parte din acești oameni binecuvântați?

Și se merge mai departe. Viața lui Așer este o viață plină de rod, da, de fapt o viață împărătească. Căci Iacov vorbește de faptul că Așer dă și altora mâncăruri gustoase, împărătești. Trăim noi o viață împărătească? Această viață este caracterizată prin mai multe aspecte.

Partea lui Așer în țară va fi un ținut roditor. Evident Iacov vorbește despre moștenirea seminției în Canaan. Ca exemplu în acest sens sunt numite împrejurimile din jurul

Carmelului, care au devenit partea lui Așer. *Carmel* înseamnă „roditor”. Era unul din ținuturile cele mai roditoare din Canaan. Nu învățăm noi din aceasta, că noi ca și copii ai lui Dumnezeu posedăm moștenirea cea mai bogată? Desigur o mare parte din aceasta este în viitor. Dar suntem noi conștienți că Domnul ne-a binecuvântat deja astăzi cu tot felul de binecuvântări spirituale? Poți tu relata ceva despre acestea?

Cum descrie Iacov aceste binecuvântări? Așer are pâine grasă, ceva care contribuie la menținerea puterii. Grăsimea aici nu este ceva pe care noi îl descoperim în bucățile noastre de carne, ci se poate traduce și prin „hrănitiv”. Grăsimea oferă energia și este o imagine a motivațiilor ascunse.

Așer avea suficientă grăsime, ca să aducă roadă și prin aceasta să contribuie mult la întărirea poporului lui Dumnezeu. În Psalmul 84.11 Domnul făgăduiește că El „nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție [sau sinceritate]”. Cât de mult bine putem avea noi cu o viață sinceră? Domnul vrea să-l dea cu plăcere.

Dar nu numai aceasta, ci sunt prezente mâncăruri gustoase, împărătești. Această mâncare este un lux curat și este destinat pentru un împărat. Urmașii lui Așer vor trăi ca împărații. Cum poate arăta aceasta găsim în Neemia 9.25: „Și au luat cetăți întărite și pământ gras și au luat în stăpânire case pline cu toate bunătățile, fântâni săpate, vii și grădini de măslini și pomi roditori, din belșug; și au mâncat și s-au săturat și s-au îngrășat și s-au desfătat în marea Ta bunătate”. Nu ne amintește aceasta de Eden, când omul era vizitat de Dumnezeu în Paradisul curat?

Iacov a avut în vedere pâinea normală. În cazul lui Așer este vorba de bogăție naturală. Și aceasta este adevărat și astăzi, căci Dumnezeu dă „toate din belșug” (1 Timotei 6.17).

Și dacă ceea ce avem în bunuri materiale îl comparăm cu ceea ce am meritat, atunci știm că Dumnezeu cu adevărat dă din belșug. Dar nu suntem noi în același pericol ca și izraeliții, care au uitat pe Dumnezeu (Neemia 9.26; Deuteronomul 8.11)? Este timpul să fim din nou mulțumitori pentru ceea ce avem! Cum se spune așa de frumos într-o cântare pentru copii: Pentru aerul, pe care-l respir! Nu este aceasta ceva exagerat? Eu cred că nu este, căci tot ce este în jurul nostru este numai prin harul lui Dumnezeu.

Dar prin aceasta s-a epuizat gândul divin din versetul acesta? Nu, căci sensul versetului acesta merge mai departe de binecuvântările naturale. Canaan este o imagine a locurilor cerești, o imagine despre acea țară care are un caracter atât prezent cât și de viitor. Este vorba de binecuvântările spirituale. Moise spune că Așer își înmoaie piciorul în untdelemn (Deuteronomul 33.24), o imagine a Duhului Sfânt, pe care o regăsim în multe locuri din Noul Testament (de exemplu 1 Ioan 2.20).

David poate cânta o cântare despre aceasta și o exprimă astfel în Psalmul 63.5,6: „Sufletul meu se va sătura ca de măduvă și de grăsime și gura mea Te va lauda cu buze care cântă de

bucurie.” Când? „Când îmi amintesc de Tine în patul meu, mă gândesc la Tine în vegherile nopții.”

Pavel se roagă lui Dumnezeu, atunci când își amintește de binecuvântările spirituale (Efeseni 1.3). Și el se roagă mai departe: „luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem” (Efeseni 1.18,19). De ce se roagă el așa? Deoarece creștinii deseori trăiesc în necunoaștere. Ști tu ce ai în Hristos? Ai gustat tu ceva din aceste lucruri? Trăiești tu ca un împărat? Tu ești binecuvântat, dar trăiești tu în binecuvântare? Cum? Roagă-L pe Domnul să-ți deschidă ochii, citește Cuvântul și meditează asupra Lui, da, ți-L însușește și trăiește în El. Atunci vei observa: eu sunt cu adevărat un împărat.

Practicarea acestor binecuvântări nu este o parte ușoară. Iosua acuză în Iosua 18.3, după ce a trecut lupta principală, dar țara nu era încă împărțită complet: „Până când vă veți lenevi să mergeți și să luați în stăpânire țara pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul părinților voștri?” Ne putem imagina că seminția lui Așer cu regret făcea parte din aceștia (Iosua 19.24). Ei erau leneși, mâinile atârnavu adormite, în loc să lucreze și să lupte. Să nu ne lăsăm înșelați, și pentru noi este pericolul acesta de a fi leneși. Am putea să ne hrănim la o masă împărțită, preferăm însă să mâncăm ca un câine sau, spus mai bine, să mâncăm în mod necivilizat.

Dumnezeu în binecuvântarea Sa a dat lui Așer mijloacele de ajutorare pentru a fi spre întărirea altora: „va da mâncăruri gustoase, împărțite”. Căci El niciodată nu dă binecuvântările Lui pentru a ne sătura numai pe noi sau să ținem aceste binecuvântări în mod egoist pentru noi. Nu, Dumnezeu a pregătit prin Așer o parte pentru îmbogățirea altora.

Gândul acesta îl găsim și în Ioan 4.14. Apa divină devine mai întâi un câștig personal. Dar și un izvor viu, pentru înviorarea altora.

Sunt oamenii din jurul tău și al meu înviorați, întăriți și îmbogățiti? Putem da noi altora mâncăruri gustoase împărțite? Ceva din moștenirea care ne așteaptă?

Pavel ne pune înainte un etalon destul de ridicat, când scrie în 2 Corinteni 12.15: „Eu, dar, foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui în totul pentru sufletele voastre”. Aceasta înseamnă o dată folosirea activă a ceea ce el are (bani, timp, dragoste), precum și că el voia să pună la dispoziția lui Dumnezeu și a corintenilor întreaga lui persoană. Și aceasta într-un timp în care el era tot mai puțin iubit de credincioși. Cu adevărat un model impresionant!

Dar cum se poate realiza aceasta? Prin aceea că primim Evanghelia, ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbim în rugăciune cu Domnul, Îl cunoaștem tot mai mult, trăim zilnic cu El, avem parte de experiențe împreună cu El, trăim ca adevărați creștini (urmași și elevi ai lui Hristos). Atunci se va trezi în noi gândul de a sluji altora. Spre bucuria Domnului nostru și spre onoarea Sa!

11. Neftali sau eliberarea

Geneza 49.21: Neftali este o cerboaică dezlegată, el rostește cuvinte frumoase.

La citirea acestor cuvinte primești impresia că este vorba de *libertate*. „Dezlegat” este ceva care odată era legat.

Neftali era fratele lui Dan, al doilea fiu al Bilhei, roaba Rahelei. Cuvintele, pe care Iacov le rostește despre acest fiu, amintesc de locul cunoscut din Isaia 61.1: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, ... să vestesc eliberare.” Pasajul acesta s-a referit deja în vechime la binecuvântările actuale, pe care noi ca și creștini credincioși le avem astăzi. În Luca 4.21 Domnul aplică aceste cuvinte la sine Însuși și explică: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o.” El a venit pe pământ ca să elibereze pe sărmanii oameni încătușați.

Desigur cuvintele lui Iacov se referă la timpul în care seminția lui Neftali va savura libertatea în Canaan după un timp lung de captivitate în Egipt. Dar cuvintele lui Iacov au și o altă însemnătate și au să ne spună mult și nouă astăzi. Aici este într-adevăr vorba de copiii lui Avraam în adevăratul sens al cuvântului, însă din Romani 4.16 știm că Avraam este tatăl tuturor credincioșilor. De aceea aplicarea la noi este ușoară.

Neftali era atunci un reprezentant al poporului lui Dumnezeu, și noi suntem astăzi, dacă mergem pe urmele pașilor tatălui nostru spiritual Avraam.

Neftali era descris de tatăl lui ca unul care a făcut experiența eliberării și tăriei. În pasajul acesta vrem să medităm puțin la eliberarea pe care ne-a adus-o Domnul prin moartea Sa pe cruce.

Prima imagine, pe care o găsim, este a cerboacei care este dezlegată. În context cu alte locuri, în care acest animal este amintit în Biblie, vom găsi ceva care învață inimile noastre și aduce câștig care rămâne. Acest animal sălbatic, amintit în Proverbe 5.19 împreună cu căprioara, iubește să alerge liber în jur și să se cațere pe munți. O imagine minunată a creștinului credincios și mai ales a Domnului Însuși. Căci în titlul Psalmului, care accentuează cel mai mult suferințele Domnului, se folosește acest titlu. Este Psalmul 22: „Către mai-marele muzicii. Ca „Cerboaică zorilor”. Conform limbajului oriental o imagine a soarelui care răsare, ale cărui raze sunt comparate cu coarnele cerboacei și a căror repeziciune cu agilitatea acestui animal. Și nu a adus Domnul soarele pe pământ?

Cerboaică poate ajunge pe locuri în munți, care pentru oameni sunt inaccesibile. În privința aceasta se aseamănă cu caprele sălbatice (vezi Iov 39.1). Nu sunt toate acestea un tablou impresionant al unui creștin credincios care a înțeles libertatea lui și trăiește în ea? În Ioan 8.32 se spune: „Adevărul vă va elibera”. De ce? De legăturile păcatului și de obiceiurile legate de el. Această învățătură importantă fundamentală o găsim în mod deosebit în epistola către Romani. Pavel scrie acolo în capitolul 6, „să nu mai slujim păcatului. Pentru că cine a murit a fost eliberat de păcat” (Romani 6.6,7). Adevărații credincioși au fost eliberați pentru

totdeauna de vina și pedeapsa pentru păcat! Și astăzi: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2).

Însă întrebarea mare este: Cum pot trăi eu această eliberare? După cum se știe probabil nu ne simțim cu adevărat liberi, ci mai degrabă împiedicați în viața noastră. La câte lucruri nu trebuie să renunțăm; să fi creștin credincios înseamnă de fapt „frână la plăceri”. Nu trăim mult eliberarea. Unde este cheia? O întrebare la care nu se poate răspunde ușor! Să încercăm să găsim un răspuns.

1. În primul pas trebuie să devenim conștienți de răscumpărare. Ce se va întâmpla cu oamenii sărmani ai lumii acesteia, care savurează din plin viața? Ei trec neîmpăcați în veșnicie; dimpotrivă, timpul scurt al vieții savurate pe pământul acesta este ca o suflare. O soartă îngrozitoare.
2. Pavel scrie în epistola către Romani despre eliberare. În timpul acela aceasta însemna că cineva era cumpărat pe piața de sclavi și după aceea era pus în libertate și niciodată nu va mai fi vândut ca sclav. Este aceasta valabil și pentru tine și pentru mine?
3. Libertatea creștină înseamnă că eu ca și creștin credincios nu am nevoie de toate lucrurile, pe care lumea mi le prezintă ca fiind foarte de dorit, pentru a fi fericit.
4. Pentru a putea trăi astăzi cu adevărat libertatea am nevoie de ajutorul Duhului Sfânt. „unde este Duhul Domnului este libertate” (2 Corinteni 3.17).
5. Versetul din Romani 8 poate fi ilustrat bine cu un exemplu din fizică. Fierul cade întotdeauna pe baza forței gravitaționale. Dar dacă se ține un magnet peste bucata de fier, aceasta se va deplasa în sus în sens opus forței gravitaționale. Forțele magnetice sunt mai puternice. Exact așa este în viața noastră ca creștini credincioși. Cu cât avem pe Domnul mai mult înaintea ochilor, cu atât mai mult vom simți putere. Și ceea ce este cel mai frumos, este, că bucuria adâncă va pătrunde în inimile noastre. Lumea va pierde din forța ei de atracție. Dacă încă nu ai avut parte de așa ceva, roagă-te serios și roagă-L pe Domnul pentru puterea Duhului Sfânt în viața ta.

Rădăcina ebraică a cuvântului „cerboaică” (*ajil*) conține cuvintele pentru „berbec” (Geneza 22.13), „stâlpi” (Ezechiel 40.9,10); cu acesta este înrudit cuvântul „puternic” (*ejlej*) din Ezechiel 17.13 și prin aceasta incorporează „putere”. Un creștin credincios, care trăiește libertatea lui, va avea parte de biruințe asupra păcatului și va radia putere spirituală în viața lui. Libertatea creștină nu înseamnă că noi putem face ce ne place și putem renunța la ceea ce ne place, ci ea aduce experiența biruinței asupra atacurilor păcatului în viața noastră. Un exemplu pentru aceasta avem în 2 Samuel 22.34. David cântă cântarea aceasta în momentul când el are parte de eliberarea de vrăjmașul său Saul și de biruințe asupra împotrivorilor lui. Și cu care animal se compară el? „El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor.”

În afară de aceasta o cerboaică este sfoasă și se sperie ușor. La fel trebuie să fie și cu noi. Înseamnă că noi ne alarmăm repede, atunci când păcatul vine asupra noastră. Avem nevoie de o conștiință sensibilă, orientată spre Domnul, ca să recunoaștem lucrurile așa cum sunt. Aceasta ne va da aptitudinea să fim vigilenți și sfoși față de păcat.

Profetul Habacuc vorbește în legătură cu cerboanca despre umblarea pe înălțimi (Habacuc 3.19). Locuri unde omul nu ajungem, acolo animalul acesta este acasă. Domnul a prevăzut pentru noi multe lucruri spirituale deosebite. Acestea sunt momente în care noi suntem numai cu El sau împreună cu alții, în care avem parte de apropierea Lui, în care noi, având în vedere mărimea și gloria Lui, probabil mergem pe genunchi și Îl adorăm. În astfel de timpuri probabil ne merge ca lui Iosua, căruia Domnul îi spune, având în vedere misiunea lui grea: „Numai fii tare și ... Nu te abate nici la dreapta nici la stânga” (Iosua 1.7). În 2 Petru 1.5 cuvântul *tare* este tradus prin „virtute” sau „energie” spirituală, respectiv „hotărâre”. Cine Îl întâmpină pe Domnul cu hotărâre și conștient de propria lipsă de putere, acela va experimenta că primește putere nouă și merge pe înălțimi. „Cei care se încred în Domnul își vor înnoi puterea; ei zboară ca vulturii” (Isaia 40.31).

Eliberarea creștină ne va scoate din timpuri uneori foarte grele și pline de îngrijorare și ne duce pe înălțimi în părtășie cu El.

Dacă revenim la cuvintele lui Iacov și auzim că el vorbește despre o cerboaică „dezlegată”: nu arată aceasta și o luptă? Acesta este de fapt înțelesul numelui *Neftali*. Când s-a născut, Rahela a vorbit despre o luptă cu sora ei, în care Dumnezeu i-a ajutat. Chiar dacă aceasta a fost o interpretare total falsă, totuși ea i-a dat lui Neftali acest nume. În acest caz era expresia unei lupte în casa lui Iacov pe baza păcatului. Această luptă nu trebuia să fie, dar nu luptăm și noi astăzi deseori când nu este necesară nici o luptă și nici nu este dorită de Dumnezeu? Sau, nu sunt unele căsnicii unde se duc lupte într-un mediu unde de fapt ar trebui să se savureze eliberarea și harul lui Dumnezeu? Nu purtăm noi deseori în numele nostru (în personalitatea noastră) acest caracter de „luptă”?

De fiecare dată când Neftali a fost chemat cu numele, lui i s-a adus aminte de luptă. Se pare că aceasta l-a însoțit toată viața lui. Lupta de la nașterea lui l-a marcat. Deci, în cuvintele sale despre fiul său, Iacov promite eliberarea de această luptă. Și noi ca și creștini credincioși avem această făgăduință. Ești tu eliberat, lupti tu încă, sau ești liber și savurezi această eliberare? Numele Neftali accentuează nu numai lupta, ci mai mult chiar, biruința. „Am luptat luptele lui Dumnezeu împotriva surorii mele și am învins. Și i-a pus numele Neftali” (Geneza 30.8).

Un creștin credincios este chemat la libertate. Întoarceți privirea de la faptele tale și privește la Domnul. „Hristos ne-a eliberat ca să fim liberi” (Galateni 5.1). Și care este consecința trăirii eliberării? „Nu folosiți libertatea ca un prilej pentru carne [= eul propriu], ci sluiți unii altora prin dragoste” (Galateni 5.13). Partea negativă este că noi suntem mulțumiți cu întoarcerea noastră la Domnul; nu ni se mai poate întâmpla nimic. Deci acum pot trăi așa cum doresc. Apostolul Pavel ne atenționează în locul acesta cu privire la această concluzie.

Partea pozitivă a eliberării este alta: viața fiecărui creștin credincios, care a avut parte de eliberarea în Domnul său, se va caracteriza prin slujire. Nu constrâns și cu gemete, ci mânată de dragoste și cu bucurie adâncă în inimă.

Binecuvântarea lui Iacov merge mai departe. Neftali „va rosti cuvinte frumoase”. Deoarece Iacov vorbește în locul lui Dumnezeu, putem presupune că aceste cuvinte erau frumoase nu numai pentru Iacov, ci și pentru Dumnezeu Însuși.

Ce învățăm noi din aceasta? Eliberarea creștină va fi auzită în ceea ce vorbim. Neftali va rosti aceste cuvinte. Ele erau un dar pentru alții și pentru Dumnezeu. Sunt cuvintele tale și ale mele un dar pentru oamenii din jur? Sunt ele cuvinte de har sau sunt cuvinte dăunătoare, nefolositoare și goale? Reflectă ele mărimea, harul și dragostea lui Dumnezeu? Ajută ele cu claritate altor oameni? Apostolul Pavel formulează în 1 Corinteni 14.8, în context cu vorbirea în limbi, o vorbire neclară astfel: „Pentru că și trâmbița, dacă va da un sunet neclar, cine se va pregăti de luptă?” Dacă Evanghelia se vestește, trebuie rostită o vorbire clară cu dragoste.

Cum sunt cuvintele tale?

12. Iosif sau o viață în credincioșie

Geneza 49.22-26: 22. Iosif este fiu de pom roditor, fiu de pom roditor lângă o fântână. Ramurile sale dau lăstari peste zid. **23.** Arcașii l-au întărit amarnic și au tras în el și l-au urât. **24.** Dar arcul lui a rămas tare și brațele mâinilor lui au fost întărite de mâinile Celui Puternic al lui Iacov. De aici este păstorul, piatra lui Israel: **25.** de la Dumnezeul tatălui tău; și El te va ajuta; și de la Cel Atotputernic, și El te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările adâncului care zace jos, cu binecuvântările sânilor și ale pântecelui. **26.** Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările strămoșilor mei până la marginea dealurilor eterne: ele vor fi pe capul lui Iosif și pe creștetul capului celui care a fost despărțit de frații săi.

Cuvintele lui Iacov referitoare la fiii lui pot fi comparate cu un lanț muntos, din care două culmi se înalță în mod deosebit. Acestea sunt cuvintele despre Iuda și cele despre Iosif. Ele se remarcă o dată prin numărul lor. Pe lângă aceasta ele au o profunzime deosebită, în care se merită cu adevărat să privești.

Zece fii a avut deja Iacob muribund înaintea privirii. Acum ajunge la rând fiul preferat Iosif, căci Iacov iubea pe Iosif mai mult decât pe ceilalți fii (Geneza 37.3). Desigur la aceasta a contribuit și faptul că Iosif era fiul din soția iubită a lui Iacov, Rahela. Dar în afară de aceasta Iosif ca și copil și ca tânăr a oferit multe ocazii tatălui său să-l iubească.

Aducerea la cunoștință tatălui a vorbirii de rău de către fiii lui Iacov nu trebuie înțeleasă ca denunțare, pâră. Iosif nu putea suporta ca onoarea tatălui lui să fie pătată. El era un fiu care împărtășea gândurile și interesele tatălui; un fiu de a cărui credincioșie tatăl se bucura mult. Care este relația ta cu tatăl tău? Și înainte de toate, ce vede Tatăl tău ceresc în viața mea și în viața ta?

Viața lui Iosif era marcată de dăruire față de Dumnezeul său, de sfințenie și credincioșie. În mod deosebit în timpul repudierii sale și în captivitatea în Egipt. Deci cuvintele lui Iacov se bazează pe caracterul și comportarea lui Iosif în trecut și merg până în viitorul îndepărtat.

Iacov folosește două imagini în versetele acestea, imagini care se completează reciproc și ne explică cum Dumnezeu dă putere omului ca să fie credincios.

Prima imagine vorbește despre aducerea de rod (Geneza 49.22), a doua despre înfrângerea dușmanului pe câmpul de luptă (Geneza 49.24). Ceea ce noi găsim descris aici este lupta creștinului pentru rodnicia în viață și viața lui Iosif trebuie să fi fost roditoare, căci cum să se înțeleagă astfel repetarea expresiei „pom roditor” în versetul 22?

În ce consta deci rodnicia lui Iosif? Desigur în primul rând ne putem gândi la urmașii lui. Iosif dă numele *Efraim* celui de-al doilea fiu al său, acesta înseamnă „rodnicie dublă”. În locul acesta ne întrebăm pe noi ca părinți, dacă noi am educat permanent pe copiii noștri, ca ei să aducă rod pentru Domnul în viața lor?

Însă, desigur, în cadrul roadelor ne gândim și la roade spirituale. Ne amintim de pasajul din Ioan 15, unde Domnul Isus vorbește despre aducerea de rod. Numai dacă rămânem în El și avem părtășie cu El putem aduce rod, și Dumnezeu Tatăl va fi glorificat. Așa era la Iosif, pomul roditor sădit lângă izvor! Căci Iacov nu spune că Iosif era un pom roditor, ci că el este. Viața noastră ar trebui să fie permanent caracterizată de aducerea de rod.

Dar ce sunt roadele în mod practic? În Galateni 5.22 citim: „Roada Duhului este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare.”

Un creștin credincios, a cărui viață este marcată de aceste însușiri, va observa că vlăstarii lui, aceste mlădițe mici, trec peste ziduri. Acolo unde oamenii au limite naturale, puterea Duhului lui Dumnezeu niciodată nu este la capăt. Să luăm un exemplu simplu: sunt oameni care din cauza timidității lor ajung cu greu în discuție cu alții. Dar dacă lasă Duhul lui Dumnezeu să lucreze în ei și dacă vor să dea dragoste mai departe, această îngrădire va dispărea deodată. Așa putem noi face experiența în trăirile zilnice a ceea ce înseamnă să aduci rod.

Însă vom observa curând că un vrăjmaș intervine, căci așa ca la Iosif aducerea de rod este legată cu luptă. Iosif știa cât de dureros pot săgețile răni pe cineva. El a suferit fizic și psihic. Psalmul 105.18 spune: „I-au strâns picioarele în butuci, sufletul său a intrat în fiare.” De ce era el în închisoare? Deoarece nu a vrut să se culce cu soția lui Potifar. El spune: „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39.9). Fiecare, care vrea să meargă pe această cărare a credincioșiei față de Dumnezeu, va fi ținta săgeților celui rău și a împotrivirii! Lumea nu mai poate pune mâna pe Domnul Isus, de aceea ea va dușmăni pe cei care sunt asemenea lui Hristos. Aceasta ne conduce înapoi la Ioan 15, unde Domnul spune dinaintea ucenicilor despre acest fapt în versetul 19.

Iosif a avut parte pe drumul său chiar și de vrăjmășia celor din familia lui. Săgețile l-au rănit (Ieremia 9.8). Cât de mult trebuie să-l fi durut aceasta, însă el era cu adevărat „cel pus deoparte între frații săi” (Geneza 49.26). Pus deoparte pentru Dumnezeu, ca să aducă rod. Aceasta este cu adevărat credincioșie.

Care este deci secretul credincioșiei și puterii lui? Cum au putut săgețile lui să fie tari și brațele lui să rămână mlădioase sau tari? Iosif a găsit un izvor, de unde și-a tras apa vieții: Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum descrie Psalmul 105.19 sau așa cum găsim și în Psalmul 1: „Omul ... plăcerea lui este în legea Domnului ..., este ca un pom sădit lângă pâraie de apă ... tot ce face prosperă.” Ți-ai deschis tu deja această intrare?

Dar mai este și un al doilea izvor de putere. Când Iosif și-a ridicat arcul, ca să lupte luptele lui Dumnezeu, atunci a simțit atingerea lui Dumnezeu. El știa din experiență ce înseamnă aceasta. Puternicul lui Iacov era cu el, acea Persoană care stă deasupra a toate și care nu poate fi oprită sau împiedicată de nimic și de nimeni.

O imagine poate probabil să clarifice mai bine această atingere. Imaginează-ți un copil care încearcă să tragă cu arcul. El pune săgeata pe coardă și încearcă să încordeze arcul. Dar puterea corzii este pre mare. Atunci vine tatăl și apucă cu mâna lui mâna copilului și împreună încordează arcul. Aceasta descrie experiența pe care noi ca și copii ai lui Dumnezeu o putem face, atunci când suntem în luptă și observăm că suntem prea slabi. Atunci ne rezemăm pe pieptul puternic al Dumnezeului nostru și vom simți puterea lui. Cunoști tu așa ceva, atingerea lui Dumnezeu?

Iosif a fost sprijinit în viața lui de către Domnul Isus. Este uimitor că Iacov atribuie lui Dumnezeu patru titluri într-un verset:

- a. Puternicul lui Iacov
- b. Păstorul
- c. Dumnezeul tatălui tău
- d. Cel Atotputernic

Să meditezi numai la aceasta ar fi deja o temă de studiu. Aici prezentăm numai atât:

- a. Isaia 49.26 leagă aceste titluri cu Ajutorul sau Salvatorul.
- b. Păstorul ne este cunoscut din capitolul 10 al evangheliei după Ioan. Cel care ne ajută și ne îngrijește plin de dragoste este Cel care ne iubește atât de mult, că El a murit pentru noi.
- c. „Dumnezeul tatălui tău” se referă la faptul că Domnul nu vrea să ne rămână străin, ci este interesat de o relație.
- d. Titlul „Cel Atotputernic” se referă la o Persoană care nu poate fi îngrădită sau împiedicată de nimeni și de nimic.

Voi toți care treceți prin ispite și lupte, să vă fie clar cine este Cel care vă va ajuta!

Dacă până aici Iacov a vorbit privind în urmă, el își îndreaptă acum gândurile spre înainte. În versetul 25 el vorbește de cinci binecuvântări, pe care Iosif le va primi. Conform lexiconului biblic numărul „cinci” se referă la nedesăvârșirea omenească. Era Iosif un superman, care

avea totul sub control, care se descurca singur cu ispitele venite din afară și dinăuntru? Nu, dar el trăia în puterea Dumnezeului său. Răsplata pentru aceasta o găsim în aceste binecuvântări. Ele cuprind toate domeniile vieții:

Binecuvântările cerului

Aceasta ne amintește de binecuvântările cerești, pe care le avem și pe care le savurăm în mod deosebit în zilele bune. Iosif a avut parte de aceste binecuvântări în zilele relativ bune, pe care le-a avut în casa lui Potifar. „Domnul era cu Iosif; și el era un om care prospera” (Geneza 39.2).

În cazul acestor binecuvântări nu era vorba de binecuvântări difuze, care nu erau pipăibile. Ce este cu binecuvântarea mântuirii? Nu ne putem noi bucura cu adevărat zilnic de ea? Și ce este cu bucuria părtășiei cu ceilalți frați și celelalte surori, bucurie în cântarea comună, bucurie în slujba pentru Domnul comun?

Binecuvântările adâncului

Este vorba aici de experiențele pe care le facem în umilire? Sunt binecuvântări în astfel de timpuri? Le-a cunoscut și Iosif? Da, căci pe când stătea nevinovat în închisoare, acolo a avut parte în mod deosebit de apropierea Domnului său. Găsim aproape aceeași formulare ca și mai înainte. „... pentru că Domnul era cu el; și Domnul făcea să prospere ce făcea el” (Geneza 39.23). Eu cred că experiențele cu Domnul în situații grele, în care prestigiul nostru este subminat, sunt cele mai prețioase. Să nu ne lăsăm descurajați prin astfel de zile, ci să căutăm apropierea Domnului. Privirea spre noi înșine și spre alții se va schimba.

Binecuvântările sânilor

O imagine clară despre hrană și întreținere.

Binecuvântările trupului

Aici avem o referire la fertilitate. Unei vieți în credincioșie îi este dată făgăduința că rodul se continuă la alții; că și ei aduc rod pentru Domnul prin această viață.

Astfel aceste cuvinte bogate în conținut se termină cu o făgăduință, care nu se mai întâlnește în altă parte. Aceasta era răsplata pentru o viață de credincioșie.

Viața lui Iosif se poate împărți în trei etape, care se pot recunoaște ușor:

- a. adversity – durere și necaz
- b. assistance – sprijin din partea lui Dumnezeu
- c. approval – recunoaștere din partea lui Dumnezeu

Nu se merită o astfel de viață?

13. Beniamin sau apetitul spiritual

Geneza 49.27: Beniamin este un lup răpitor, dimineața va sfâșia prada și seara va împărți jaful.

În Geneza 35 citim că Rahela a murit la nașterea celui de-al doilea fiu al ei. De aceea ea îl numește *Benoni*, adică „fiu al durerii mele”. Cu adevărat o expresie a unui suflet deznădăjduit. Altfel însă la Iacov. Cu toate că el simte o mare întristare, el schimbă numele fiului său cel mai tânăr în *Beniamin*, „fiu al dreptei mele”. Numele acesta conține privilegiu, apropiere, prețuire și dragoste intensă, care ardeau în inima lui Iacov pentru fiul său.

Beniamin era pentru Iacov o amintire permanentă de soția lui iubită Rahela, dar și de un timp în care el și-a pus în ordine situația lui cu Dumnezeu, s-a suit la Betel și a obținut o treaptă mai înaltă a părtășiei cu Dumnezeul lui. Toate acestea se pot citi în amintitul capitol 35.

În cuvintele sale Iacov folosește imaginea unui alt animal, a lupului, pentru ca și aici să ilustreze o trăsătură de caracter și să arate fiului său cum poate el trăi în timpurile viitoare. Dacă îți imaginezi un lup răpitor, înaintea ochilor apare imaginea lăcomiei și brutalității. Putem noi învăța ceva din aceasta?

Fără îndoială Biblia amintește în mai multe locuri lupul în sens negativ. Așa de exemplu în Faptele apostolilor 20.29, unde lupii pătrund în turmă cu învățături false și nu o cruță. Sau în Ezechiel 22.27, unde prada este sfâșiată spre avantajul propriu. Dar pe de altă parte putem vedea în lup, ca și în șarpe, lucruri care ar trebui să ne caracterizeze ca și creștini credincioși:

Mai întâi vedem lupul sfâșiind prada lui sau, așa cum spune Luther, „devorează”. Este o înghițire lacomă a prăzii sale. Și într-un anumit sens aceasta este o imagine a apetitului, pe care un creștin credincios ar trebui să-l aibă. Oricât de neobișnuit ar părea aceasta, creștinul credincios ar trebui să aibă un apetit spiritual așa cum are lupul după carne și sânge. În Ioan 6.53-55 Domnul Isus Însuși vorbește despre carnea și sângele Lui. În capitolul acesta El a hrănit cinci mii de oameni și din această minune a luat naștere o discuție despre hrana spirituală. Domnul spune în versetul 27 al acestui capitol: „Lucrați nu pentru mâncarea care piere, ci pentru mâncarea care rămâne spre viață eternă, pe care v-o va da Fiul Omului.” Ceea ce are valoare nu este apetitul după hrana naturală, ci după hrana pentru suflet, a cărei singură sursă este Fiul Omului. Pentru ce ai tu apetit?

Dar ce vrea să spună Domnul, când zice: Mâncați carnea Mea și beți sângele Meu? – Carnea este conform cu Ioan 6.51c jertfa Sa, pe care El o va da pentru viața lumii. El vorbește deci despre lucrarea Sa pe cruce. Spus simplu: numai omul a cărui dorință și preocupare este Domnul răstignit va fi mântuit. De aceea era important pentru Pavel să nu vestească nimic altceva „decât numai pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2.2). Avem noi dorința după învățătura despre cruce și despre Domnul Isus mort? Meditarea la aceasta, recunoașterea

că acesta ar fi fost locul meu, pocăința de faptul că păcatele mele L-au dus la cruce, aceasta salvează. Nu hotărârea-pentru-El, nu vreau-să-trăiesc-acum-cu-El salvează. Numai învățătura despre cruce este decisivă în punctul acesta! Ea ne deschide intrarea la Dumnezeu și dă viață adevărată.

Și în punctul acesta se separă duhurile. Ori se crede învățătura Bibliei ori se respinge, așa cum au făcut unii ucenici ai Domnului în această situație (Ioan 6.66). Aceasta are loc și astăzi mereu, atunci când se pune accentul pe cuvântul despre cruce. Crucea lui Hristos înseamnă sfârșitul tuturor lucrurilor, care pentru noi oamenii sunt deseori așa de importante, cum ar fi mulțumirea de sine, ambiția, mândria, superficialitatea, prejudecățile, importanța noastră, faptele noastre, mândria noastră sau chiar înțelepciunea noastră.

Iacov îl prezintă pe Beniamin ca un lup care sfâșie. În aceasta se poate vedea un lup înfometat. Ești tu înfometat după hrana spirituală?

Un exemplu despre felul cum arată aceasta găsim la David. El spune în Psalmul 63.1,2: „Sufletul meu însetează după Tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pământ sec și uscat, fără apă. Așa Te-am privit în sfântul locaș, ca să văd puterea Ta și gloria Ta.” Ce a văzut David în locașul sfânt? Jertfe sângărânde, toate referiri la Domnul Isus răstignit. Și în aceste jertfe David a văzut gloria și puterea Domnului. Și exact aceasta i-a dat eliberare. El spune în versetul 5: „Sufletul meu se va sătura ca de măduvă și de grăsime” (Psalmul 63.5). Înțelegi tu despre ce este vorba? Să rugăm pe Domnul ca prin Duhul Sfânt să ne facă să înțelegem aceste lucruri și să putem scoate din ele hrană și putere pentru sufletele noastre.

În lup vedem și un instinct vânătorească lipsit de scrupule, un vânător fără milă. Așa trebuia să se comporte poporul Israel cu vrăjmașii lui Dumnezeu în țara Canaan. În Geneza 15.16 Dumnezeu a spus lui Avraam că nelegiuirea canaaniților nu era încă deplină. Dar în Deuteronomul 7.2 trecuse timpul harului. Israel nu trebuia să încheie relații cu popoarele Canaanului, deoarece ele vor îndepărta pe urmașii lor de Dumnezeu.

Același lucru este valabil și pentru noi astăzi. Noi nu trebuie să avem îndurare față de rău și să nu întreținem relații cu lumea, însă aceasta nu înseamnă să se comporte fără milă cu oamenii, ci numai cu comportarea rea. Noi trebuie să diferențiem strict între faptele rele și oamenii care au această comportare. Dumnezeu iubește pe toți oamenii și dorește să-i mântuiască. Cum să se răspândească Evanghelia, dacă noi îi tratăm pe oameni respingător și fără milă?

Imaginea lupului ne arată clar cum ar trebui un creștin credincios să se comporte cu păcatul în viața lui: fără cruțare și fără toleranță. Pavel ne cere în Coloseni 3.5: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ”. De ce? Deoarece ele sunt agenți ai păcatului și nu pot fi îmbunătățite. Dacă vrei să trăiești ca un creștin credincios, trebuie să le omori! Cum are loc aceasta? Numai prin Duhul Sfânt: „Prin Duhul omorâți faptele trupului” (Romani 8.13). Așa cum noi trebuie să ne luăm zilnic crucea, la fel trebuie să ducem zilnic această luptă.

Și dacă Iacov vorbește în versetul acesta despre dimineață și seară, nu arată aceasta că noi trebuie să ducem permanent această luptă? Carnea noastră este cu regret permanent prezentă. Să ne amintim de Petru. În Matei 16 Domnul face cunoscut suferințele Sale. Pentru nicidecum nu putea să-și imagineze aceasta pentru Domnul lui preaiubit: „*Nicidecum să nu Ți se întâmple așa ceva!*” (Matei 16.22). Înapoia acestei afirmații stătea felul de gândire omenesc, compătimirea de sine însuși și păcatul. De fapt Petru spune Domnului: Ai milă de Tine Însuși, nu permite să Ți se întâmple așa ceva! – Dar voia lui Dumnezeu era alta.

Și poporul Israel arată mereu această tendință în istoria lui. De multe ori au lăsat vrăjmașii în viață, pe care Dumnezeu a poruncit să-i omoare. Urmările au fost mereu înfrângeri noi. De aceea trebuie să ne păstrăm acest apetit spiritual și să ne preocupăm permanent cu Domnul răstignit!

Și aceasta ne va aduce biruință. Înainte ca lupul să-și înghită prada, el trebuie mai înainte s-o fi vânat cu succes. Nu vrem să luăm noi aceasta ca făgăduință a Domnului? Cine are foame după Hristos și se preocupă zilnic cu El, acela va birui!

Și încă un lucru este remarcabil. Ferocitatea însoțită de lăcomie este combinată cu atitudinea prietenească și cu dragoste. Căci lupul Benjamin împarte prada. El este interesat de binele altora. Ei trebuie să aibă parte de succesul lui. Oricine în viața lui acționează împotriva păcatului și se hrănește cu Domnul răstignit va fi spre folosul altora. În familie, în adunare și societate! Nu este acesta un țel de dorit?